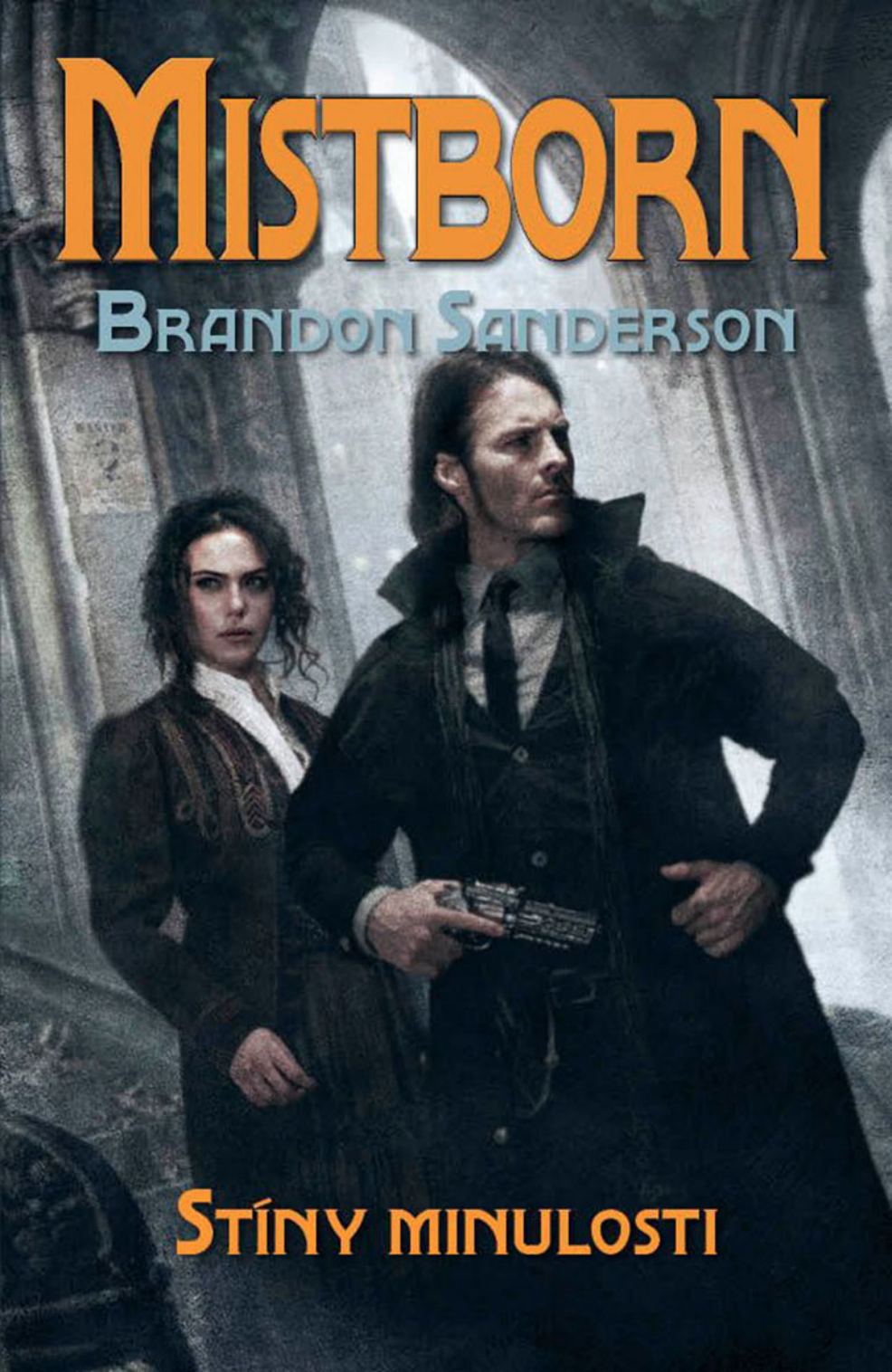

MISTBORN

BRANDON SANDERSON

STÍNY MINULOSTI

Brandon Sanderson

STÍNY
MINULOSTI

MISTBORN

TALPRESS

Copyright © 2015 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Translation © 2016 by Milena Poláčková

Cover © 2015 by Chris McGrath

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-638-7 (pdf)

MOSHEMU FEDEROVI,
který to se mnou risknul

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha má poněkud zvláštní historii, protože jsem třetinu z ní psal zároveň s jinou knihou. (Čekal jsem na redakční poznámky; byl to, myslím, závěrečný díl Kola času). Musel jsem práci na této knize přerušit a ponořit se do té druhé.

Než jsem se k ní vrátil, moje představa o nové trilogii o Waxovi, Waynovi a Marasi se mezitím změnila – a tak mě stálo dost velké úsilí přepracovat první třetinu do náležité podoby, aby zapadla do rámce zbývajících dvou třetin, které jsem psal. Hodně jsem spoléhal na vynikající redakční vizi svého redaktora Moshe Federa, svého agenta Joshuy Bilnese a svého redakčního asistenta Petera Ahlstroma. Zvláštní poděkování patří také mému redaktorovi ve Velké Británii Simonu Spantonovi.

Kromě toho jsem se jako vždy opíral o svou neocenitelnou tvůrčí skupinu, k níž patří Emily Sandersonová, Karen a Peter Ahlstromovi, Darci a Eric James Stoneovi, Alan Layton, Ben „prosím nespleť mi zase jméno“ Olsen, Danielle Olsenová, Kathleen Dorseyová Sandersonová, Kaylynn ZoBellová, Ethan a Isaac Skarstedtovi a Kara a Isaac Stewartovi.

Vrhli jsme se do prvního kritického čtení a pár bystrozrakých čtenářů přispělo skvělými komentáři. Byli to: Jory Phillips, Joel Phillips, Bob Kluttz, Alice Arnesonová, Trae Cooper, Gary Singer, Lyndsey Lutherová, Brian T. Hill, Jakob Remick, Eric James Stone, Bao Pham, Aubree Phamová, Steve Godecke, Kristina Kuglerová, Ben Olsen, Samuel Lund, Megan Kaneová, Nate Hatfield, Layne Garrett, Kim Garrettová, Eric

Lake, Karen Ahlstromová, Isaac Skarstedt, Darcy Stoneová, Isaac Stewart, Kalyani Poluri, Josh Walker, Donald Mustard III, Cory Aitchison a Christi Jacobsenová.

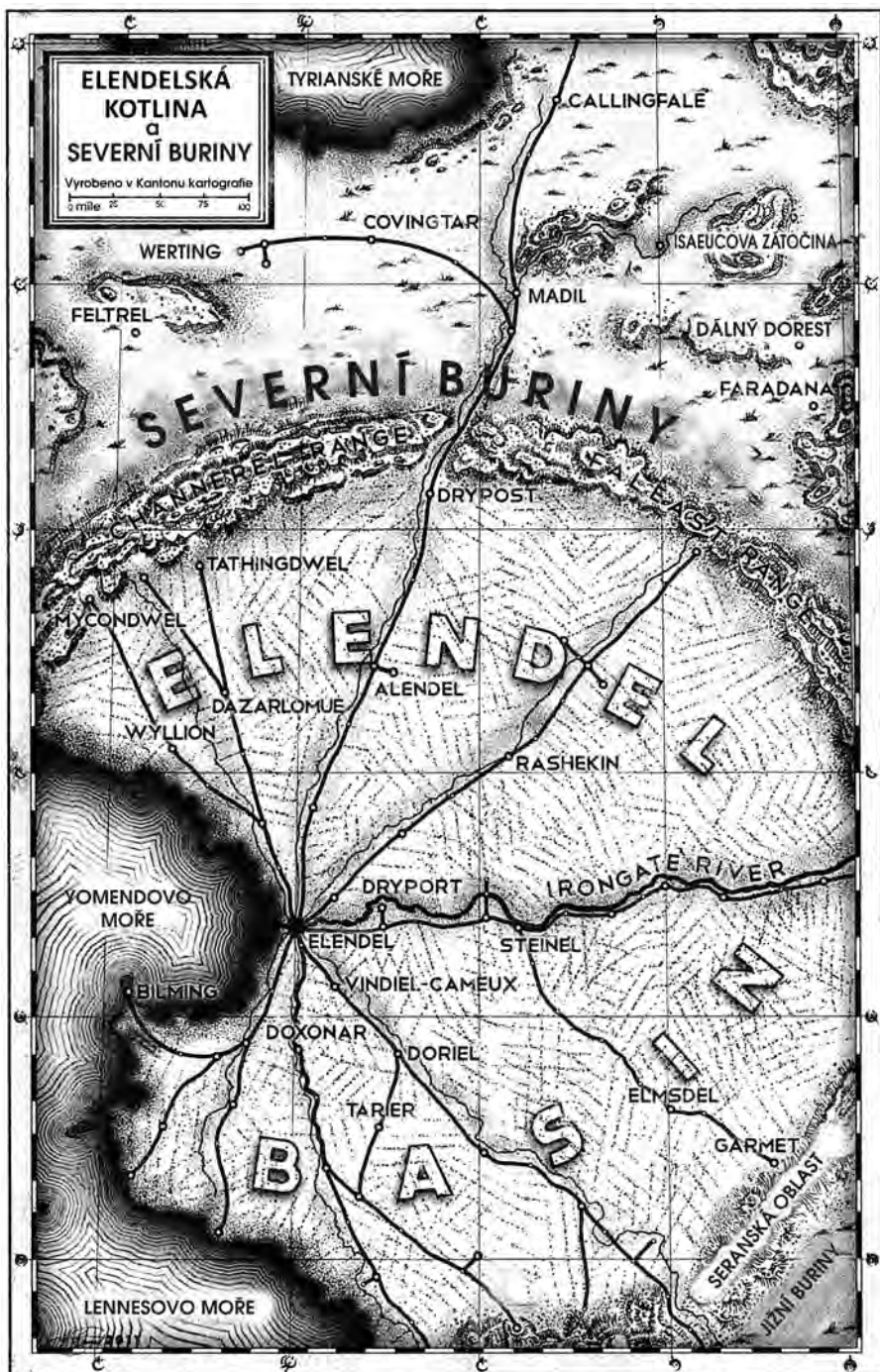
Během let jsem s potěšením sledoval, jak se vyvíjí výtvarná stránka mých románů. Vždycky jsem velmi inklinoval k mnohem rozsáhlejší výtvarné složce ve svých knihách, než je obvyklé – prostě tolik, kolik se tam vejde. V tomto svazku mi tohle umožnili tři skvělí výtvarníci. Chris McGrath vytvořil obálku – miluju jeho výstižné vyobrazení postav. Můj dobrý přítel a nyní stálý výtvarný redaktor Isaac Stewart je autorem map a dokumentů. Nedostižný Ben McSweeney vytvořil úžasné novinové vsuvky.

Potlesk si zaslouží Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystyna Lopezová a Christa Atkinsonová z mé agentury JABberwocky a ve Velké Británii John Berlyne z agentury Zeno Agency.

V nakladatelství Tor patří moje poděkování Tomu Dohertymu, Lindě Quintonové, Marcu Palmierimu, Karlu Goldovi, Dianě Pho, Nathanu Weaverovi, Edwardu Allenovi a Rafalu Gibekovi. Na korekturách má zásluhu Ingrid Powellová.

Redakční úpravy provedl Terry McGarry a audioknihu načel můj oblíbený interpret Michael Kramer. Vedle něho si za profesionální práci na audioknize zaslouží poděkování Robert Allen, Samantha Edelsonová a Mitali Dave. Poprvé se v této knize objeví jméno mého manažera Adama Hornea. Dobrá práce, Adame!

A nakonec jako obvykle patří velké poděkování mé rodině – mé úžasné ženě a třem klukům, kterým pořád nejde do hlavy, jak to, že v tátových knihách je tak málo obrázků.

HAMMONDARSKÁ ZÁTOKA
HAMMONDAR BAY

LEGENDA

	CESTY		ŽELEZNICE
	PODZEMNÍ ŽELEZNICE		ŽEL. STANICE
	DOKY		DOMY
	PARKY		FARMY

0 1/4 1/2 3/4 1

1 čtverec plánu = 1 čtvereční míle

SEVERNÍ ŠESTÝ OKTANT
Northside 6th

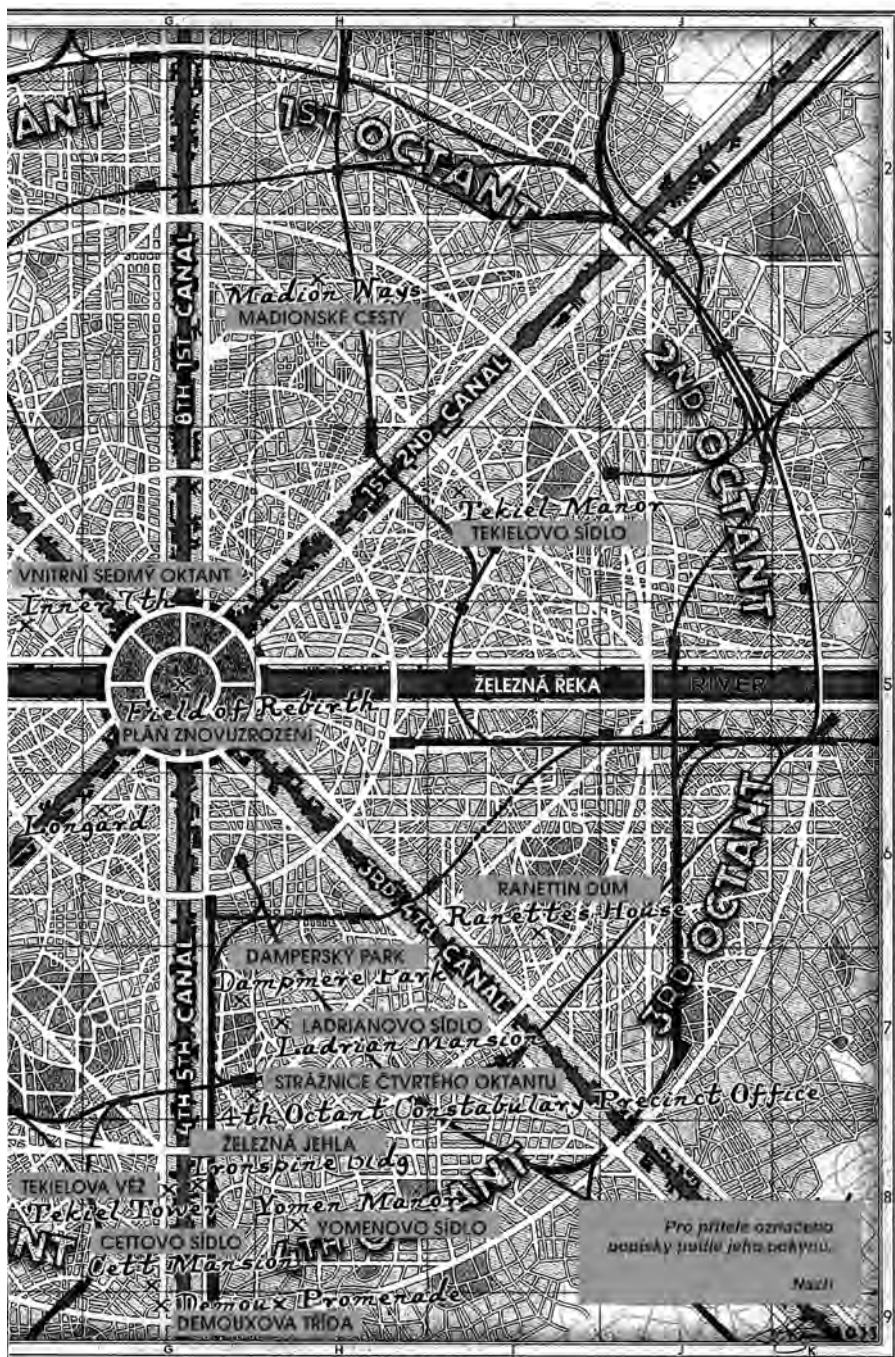
8TH OCT

7TH OCT

7TH OCTANT

6TH OCTANT

5TH OCT

PROLOG

Waxilián Ladrian, muž zákona a strážce veřejného pořádku, svižně seskočil z koně a otočil se k výčepu.

„Jé,“ prohodil mladík, který jel po jeho boku, „vy jste se nechytil do třmenu a nezakop!“

„To se stalo jenom *jednou*,“ zavrčel Wax.

„Jo, ale byla to děsná sranda.“

„Zůstaň u koní,“ nařídil Wax a hodil po mladíkovi otěže.

„A nepřivazuj Pohromu. Budu ji potřebovat.“

„Jasně.“

„A ne abys někde něco ukrad.“

Mladík – sedmnáctiletý chlapec s obličejem jako měsíček beze stopy strniště na bradě, i když se usilovně snažil si je vypěstovat – slavnostně přikývl. „Slibuju, že vám nešlohnou ani ň, Waxi.“

Waxilián vzdychl. „Takhle jsem to neřekl.“

„Ale...“

„Prostě zůstaneš u koní. A nebudeš s nikým mluvit.“ Zakroutil hlavou, otevřel dveře do výčepu a rázně vykročil. Nepatrně doplňoval feruchemické zásoby, a tím si asi o desetinu snížil váhu. Dělal to v poslední době stále, zvláště po tom, co před pár měsíci při jednom honu za zločincem vyčerpал zásobu váhy až na dno.

Výčep byl samozřejmě omšelý a špinavý. Tady v Burinách bylo omšelé, špinavé a rozbité skoro všechno. Byl tu už pět let a ještě si na to nezvykl. Snažil se uživit jako úředník a postupně

se stěhoval stále dál od nejobydlenějších středisek, aby pokud možno zůstal nepoznán. Jenže v Burinách jsou i nejobydlenější střediska špinavější a omšelejší než v Elendelu.

A tady na okraji civilizované země už slovo „špinavý a omšelejší“ ani nestačilo. Muži, kolem nichž procházel ve výčepu, seděli zhrouceně kolem stolů a sotva zvedli hlavu. To byla další zvláštnost Burin. Rostliny i lidé jako by byli pichlaví a shrbení k zemi. I vějířovité akácie, které se někdy vypnuly do výšky, tu byly tvrdé a zemité.

Rozhlédl se po místnosti, ruce v bok, a doufal, že upoutá pozornost. Neupoutal. Rozzlobilo ho to. Proč tedy nosí městský oblek a k němu fialovou kravatu, když si toho nikdo ani nevšimne? Aspoň se mu ale nesmáli jako v tom minulém výčepu.

S rukou na pistoli kráčel k baru. Barman byl vysoký a vypadal, že má předky z Terrisu – aspoň podle toho vytáhlého klátivého vzezření. Ovšem jeho příbuzní v Kotlině by se asi zhrozili, kdyby ho viděli, jak jednou rukou okusuje kuřecí stehno a druhou obsluhuje hosty. Wax se usilovně snažil, aby se mu nezvedl žaludek. Místní úroveň hygieny byla další věc, na kterou si zvykal jen velmi ztuhla. Tady když se někdo zaštoural v nose a pak si utřel ruku do kalhot, než vám ji podal, byl pro ostatní pedant a netýkavka.

Wax čekal. Pak ještě chvíli. Potom si odkašlal. Barman se na něj konečně otráveně podíval.

„No?“

„Hledám někoho,“ pronesl Wax tiše. „Říkají mu ‚Tvrdák Joe‘.“

„Neznám,“ odpověděl barman.

„Neznáte – tady ho zná kdekdo široko daleko.“

„Neznám.“

„Ale –“

„Vono je lepší takový lidi neznat,“ přerušil ho barman a zakousl se do kuřecího stehna. „Ale mám kámoše.“

„Neříkejte.“

Barman se do něho zabodl pohledem.

„Ehm... Jistě. Pardon. Pokračujte.“

„Můj kámoš občas zná i lidi, který ostatní neznají. Ale bude mi chvíli trvat, než ho seženu. Zaplatíte?“

„Já jsem muž zákona,“ odtušil Wax. „Pracuju ve jménu spravedlnosti.“

Barman zamžoural očima. Pomalu, váhavě, jako by usilovně přemýšlel. „Takže... zaplatíte?“

„Ano, zaplatím,“ povzdechl si Wax a v duchu počítal, na kolik už ho Tvrdák Joe přišel. Už si nemůže dovolit znova lézt do téhle díry. Pohroma potřebuje nové sedlo a Wax tu nějak rychle ošoupal všechny svoje obleky.

„Fajn,“ kývl barman a pokynul Waxovi, aby ho následoval. Prokličkovali místností kolem stolů a piana, které stálo za jedním ze sloupů mezi dvěma stoly. Vypadalo, že na ně léta nikdo nehrál, a kdosi na ně postavil řadu špinavých püllitrů. Vstoupili do malé místnosti vedle schodiště. Byl v ní cítit prach.

„Počkejte tady,“ řekl barman, odešel a zavřel za sebou dveře.

Wax zůstal stát se založenýma rukama a díval se na jedinou židli, která tu stála. Měla popraskaný a oloupaný bílý nátěr. Nepochyboval o tom, že kdyby se na ni posadil, polovinu by si ho odnesl na kalhotách. Tak jen popocházel sem a tam.

Postupně se s lidmi v Burinách stále víc sžíval, i když o jejich zvláštních zvycích to neplatilo. Během těchto posledních měsíců honby za vypsanými odměnami na zločince se přesvědčil, že tu jsou dobří lidé, schovaní mezi ostatními. Přesto byli ale všichni do morku kostí *fatalisté*. Nevěřili úředním osobám a mužům zákona se na hony vyhýbali, přestože to znamenalo, že takoví jedinci jako Tvrdák John budou dál ničit a krást. Kdyby železniční a těžební společnosti nevypisovaly odměny na jejich hlavu, tak by se nic –

Okno se zachvělo. Wax se zastavil, potom popadl zbraň a spálil ocel. Kov hořící v jeho těle mu navodil zvláštní pocit vnitřního tepla, jako když se člověk napije něčeho horkého. Z hrudi mu vyrazily modré paprsky směřující k nejbližším zdrojům kovu, z nichž několik bylo přímo za rozbitým oknem. Ostatní ukazovaly dolů. Výčep má tedy sklep. To bylo v Burinách neobvyklé.

Mohl by na ty paprsky zatlačit, kdyby potřeboval, a odsunout kovové věci, ke kterým mřily. Zatím ale jenom sledoval, jak mezi oknem a okenním rámem proklouzla tyčka a zvedla

západku, která držela okno zavřené. Okno se zachvělo a otevřelo se.

Do místnosti skočila mladá žena v tmavých kalhotách se zbraní v ruce. Byla štíhlá, s hranatým obličejem, v ústech svírala nezapálenou cigaretu a Waxovi připadala nějak vzdáleně povědomá. Napřímila se, evidentně spokojená, a otočila se k oknu, aby ho zavřela. V tu chvíli ho zahlédla.

„Sakra!“ vykřikla a couvla. Pozvedla zbraň a upustila cigaretu.

Wax také zvedl pistoli a připravil se, aby se mohl allomancií bránit proti střelbě. Mohl tlačit na kovové předměty, ano, ale tak rychlý, aby tím zastavil střelbu, zase nebyl. K tomu musel zatlačit na zbraň ještě dřív, než střelec stiskl spoušť.

„Hej,“ řekla žena a přitom se na něj dívala skrz mířidla. „Neste vy ten chlap? Co oddělal Černýho Pereta?“

„Waxilián Ladrian,“ pravil. „Muž zákona a strážce veřejného pořádku.“

„Děláte si srandu! To se fakt takhle představujete?“

„Jistě. A proč ne?“

Neodpověděla. Odvrátila pohled od zbraně a chvíli ho studovala. „Fakt?“ utrousila nakonec. „S kravatou, jo?“

„To je snad moje věc,“ odtušil. „Prostě džentlmen, který loví zločince.“

„A k čemu lovec zločinců potřebuje takovou věc?“

„Aby měl reputaci,“ odpověděl Wax a zvedl hlavu. „Mají ji všichni zločinci. O Tvrďáku Joeovi a jemu podobných slyšeli v celých Burinách. Tak proč bych ji neměl mít já?“

„Protože vám to dělá z ksichtu terč.“

„To stojí za to riziko,“ usoudil. „Ale když už jsme u terčů...“ Mávl pistolí a pohlédl na její zbraň.

„Vy jdete po tý odměně, co je na Joea vypsaná, co?“ zeptala se.

„Jasně že jdu. Vy taky?“

Přikývla.

„Tak to vezmeme napůl?“ navrhl.

Vzdychla, ale zbraň sklonila. „Fajn. Ale ten, kdo ho dostane, bude mít víc.“

„Já mám ale v plánu dostat ho živýho...“

„Výborně. To mi dává větší šanci oddělat ho jako první.“
Zašklebila se a zamířila ke dveřím. „Já jsem Lessie. Tvrdák je někde tady, co? Viděl jste ho?“

„Neviděl,“ odpověděl Wax a připojil se k ní. „Zeptal jsem se barmana a on mě poslal sem.“

Otočila se k němu. „Jo tak vy jste se zeptal barmana.“

„Jistě,“ přitakal. „Čet jsem o tom. Barmani vědí všechno a... proč kroutíte hlavou?“

„V tomhle lokále patří všichni Tvrdákoví, pane Kravata,“ objasnila Lessie. „A půlka lidí v tomhle městě. Takže *vy jste se ptal barmana*, jo?“

„To jsme snad už vyřešili.“

„Mrcha Zmar!“ Rozrazila dveře a vykoukla ven. „Jak jste proboha mohl zrovna *vy* oddělat Černýho Pereta?“

„No no, tak zlý to snad zase není. Přece nemůže *každý* v baru...“

Zarazil se, když vyhlédl ze dveří. Vysoký barman pro nikoho nešel. Ne, zůstal ve výčepu a kýval rukou k bočnímu vchodu na skupinu rváčů a násilníků, aby se připravili. Vypadali docela neochotně, někteří rozzlobeně gestikulovali, ale většina jich měla připravené pistole.

„Sakra,“ ucedila Lessie.

„Utečeme tím oknem, co jste přišla?“

Místo odpovědi opatrně přivřela dveře, odstrčila Waxe stranou a vrhla se k oknu. Chytila se parapetu a chtěla lézt ven, ale odkudsi zapráskala střelba a z parapetu vyletělo několik třísek.

Lessie zaklela a přikrčila se k zemi. Wax se skrčil vedle ní.

„Odštělovač!“ sykl.

„To máte vždycky takovýhle postřeh, pane Kravata?!“

„Ne, jenom když na mě někdo střílí.“ Vyhlédl nad okenní parapet, ale bylo tu příliš mnoho možností, kde by se mohl střelec ukrývat. „Tohle je problém.“

„No teda, bystrozraký je slabý slovo, opravdu.“ Lessie se plazila po podlaze ke dveřím.

„Zapeklitý problém,“ pokračoval Wax a přikrčený přešel

místnost. „Jak sem tak rychle dostali odstřelovače? Museli *vědět* předem, že se tu objevím. Možná je to celý past.“

Lessie potichu zanádalala, když se přiblížil ke dveřím a znovu je pootevřel. Rváči se tiše o něčem dohadovali a ukazovali směrem k nim.

„Oni mě berou vážně,“ rozjařil se Wax. „No! Pověst funguje. Vidíte? Mají strach!“

„Gratuluju,“ prskla. „Myslíte, že mi dají odměnu, když vás zastřelím?“

„Musíme nahoru,“ mávl na schodiště u dveří.

„A k čemu nám to bude?“

„Tak za prvé, všichni ti ozbrojenci, co nás chtějí zabít, jsou tady dole. Tak bych skoro radši byl někde jinde. A pak, na schodišti se budeme líp bránit než v místnosti. Kromě toho možná na druhý straně najdeme okno a podaří se nám utéct.“

„Jo. To chcete skákat z druhého patra?“

Skákat z druhého patra nebyl pro mincíře problém. Wax mohl zatlačit na odhozený kousek kovu, a zpomalit si tak pád a dopadnout bezpečně. Zároveň byl feruchem, takže si mohl vytvářením feruchemické zásoby snížit váhu ještě mnohem víc než obvykle, takže se vlastně mohl vznášet ve vzduchu.

O jeho schopnostech se ovšem běžně nevědělo a on by to rád nechal tak. Kolovaly historky o tom, jak vždycky zázrakem přežije, a to ho zahalovalo jakýmsi tajemstvím. Spekulovalo se o tom, že je metalborn; dokud ovšem lidé nepřijdou na to, jak to vlastně dělá, je stále ve výhodě.

„Hele, já vyběhnu po schodech,“ řekl. „Jestli vy tu chcete zůstat a bránit se na vlastní pěst, tak fajn. Aspoň ode mě odvedete pozornost.“

Podívala se na něho a usmála se. „Dobře. Ať je teda po vašem. Ale jestli nás zastřelí, dlužíte mi panáka.“

Stejně je mi na ní něco povědomé, pomyslel si Wax. Pokýval hlavou, v duchu počítal do tří a potom vyrazil ze dveří a namířil zbraň proti nejbližšímu rváči. Muž uskočil. Wax vystřelil třikrát – a minul. Zasáhl místo rváče piano a vyloudil z něj velmi nelibozvučný akord.

Lessie se vynořila za ním a hnala se na schodiště. Nesourodá

směsice rváčů s překvapenými výkřiky napřáhla zbraně. Wax odklonil pistoli z dráhy své allomancie a lehce zatlačil na modré linky směřující od něho k mužům v místnosti. Tím vychýlil jejich rány, když začali střílet.

Pustil se za Lessii do schodech a utíkal před sprškami kulek.

„Fíha,“ vydechla Lessie, když se dostala na první odpočívadlo. „Přežili jsme.“ Ohlédla se na Waxe. Tváře měla rudé.

Waxiliánovi konečně všechno zapadlo do sebe. „Tak jsem vás přeci už viděl.“

„Ne, neviděl,“ namítla a odvrátila pohled jinam. „Radši –“

„U Slzavýho bejka!“ vykřikl. „Ta tanečnice!“

„Ach jo,“ vzdychla a vyšla na další schodiště. „No tak jo, vzpomněl jste si.“

„Já *věděl*, že to jen markýrujete. Tanečníci, který se takhle pletou nohy – i když jsou krásný – by si totiž nenajal ani Rusko.“

„Můžeme vyskočit z okna, prosím?“ zeptala se a nahlížela do horního patra, jestli se tam neskrývají rváci.

„Co tu teda děláte? Jdete po odměně?“

„Něco na ten způsob.“

„A vy jste fakt nevěděla, že na vás –“

„Stačí, už jsme to probrali.“

Vyšplhali do nejvyššího patra a Wax chvíli čekal, dokud stín na zdi nedosvědčil, že je někdo sleduje. Jednou vystřelil, opět minul, ale zahnal muže zpátky. Zvenku zaslechl hádku. Možná všichni ve výčepu patří Tvrdřákovi, ale úplně loajální mu zase nejsou. Prvních pár, kteří vylezou sem nahoru, to rozhodně koupí, a evidentně se do toho nikomu nechce.

Tím Wax aspoň získá trochu času. Lessie opatrně vstoupila do místnosti a obešla prázdnou postel a vedle ní pár bot. Otevřela okno na druhé straně budovy, než byl odstřelovač.

Před sebou měla celý Werting, osamělou sbírku domovů a obchodů, příkrčenou, jako by čekala – marně – na den, kdy až sem dosáhne železnice. O kus dál za skromnými obydlími se líně procházelo několik žiraf, jediný náznak živé přírody na celé téhle obrovské pláni.

Pod oknem bylo prázdno, nikde žádná střecha, na kterou

by se dalo vylézt. Lessie se ustaraně podívala na zem. Waxilián si vsunul prsty do úst a ostře hvízd. Nic se nestalo.

Hvízd. ještě jednou.

„Co to sakra děláte?“ divila se Lessie.

„Volám koně,“ odpověděl a ještě jednou hvízd. „Skočíme do sedla a odjedeme.“

Zírala na něj. „Děláte si srandu?“

„Jistěže ne. Mám to nacvičený.“

Na ulici dole se vynořila osamělá postava. Mladík, který přijel s Waxiliánem. „Ehm, Waxi?“ zavolal nahoru. „Pohroma stojí támhle. Pije.“

„Sakra,“ zaklel Wax.

Lessie se na něho podívala. „Vy jste pojmenoval koně –“

„Ona je totiž dost klidná a pomalá,“ vysvětlil Wax a vylezl na okenní parapet. „Myslel jsem, že by ji to třeba mohlo trochu povzbudit.“ Dal si ruce k ústům a zavolal dolů na chlapce. „Wayne! Přiveď ji sem. Skočíme dolů!“

„No to určitě,“ čertila se Lessie. „Vy si myslíte, že to sedlo je kouzelný a kobyly zachrání, abychom jí nezlomili hřbet, až na ni spadneme?“

Wax zaváhal. „No, četl jsem, že se to tak dělá...“

„Jo. Já mám nápad,“ odfrkla si Lessie. „Zavolejte rovnou všechny ty chlapy, co jsou dole, stoupněte si na ulici a hezky si to tam rozdejte, jak se sluší a patří.“

„Myslíte, že by to zabralo? Já...“

„Ne, nezabralo by to,“ odsekla. „Je to blbost. Zmarova slo-to, jak vy jste mohl zabít Černýho Pereta?“

Chvíli se na sebe dívali.

„No...,“ začal.

„A sakra. Vy jste ho dostal na hajzlu, co?“

Wax se zazubil. „Jo.“

„A střelil jste ho zezadu, ne?“

„Tak statečně, jak jen může muž druhého střelit zezadu.“

„Hmm. No, třeba ještě nejste úplně ztracenej.“

Kývl směrem k oknu. „Skočíme?“

„Jasně. Proč si nezlomit obě nohy, než nás zastřelí. K vám by se to hodilo, pane Kravata.“

„Myslím, že to zvládneme, paní Růžová Podvazková.“
Zvedla obočí.

„Pokud mě budete pojmenovávat podle součástí oblečení, budu vám dělat totéž,“ řekl.

„Už se ani slůvkem nezmíním,“ odpověděla a zhluboka se nadechla. „Takže?“

Přikývl, spálil kovy a připravil se, aby se jí mohl držet na blízku a oba je zbrzdit, až budou padat, aby vzbudil zdání, že jen zázrakem pád přežili. Mezitím však zaznamenal, že se jeden z modrých paprsků pohybuje. Byl téměř průsvitný, ale široký, a ukazoval přes ulici.

Okno vězení. Od něčeho se v něm odráželo slunce.

Wax okamžitě popadl Lessii a odvlekl ji pryč. O zlomek vteřiny později jim nad hlavou prosvištěla kulka a zavrtala se do dveří na druhé straně místnosti.

„Další odstřelovač,“ sykla.

„Hmm, nezapřete pozorovatelský talent...“

„Držte hubu. Co teda teď?“

Wax se zamračil a přemýšlel. Díval se na díru po kulce a odhadoval její dráhu. Odstřelovač mířil příliš vysoko. Asi by minul, i kdyby se neskrčili.

Proč mířil vysoko? Pohybující se modrý paprsek od pistole svědčil o tom, že než odstřelovač vypálil, běžel někam zaujmout pozici. Nebo to má nějaký horší důvod? *Sestřelit mě v letu? Až budu padat z okna?*

Zaslechl kroky na schodišti, ale žádné modré paprsky neviděl. Zaklel, odplížil se o kus dál a vyhlédl ven. Po schodech se blížila skupina mužů. Nebyli to ti rváči zdola. Tihle měli v rukou samostříly a obsidiánové nože. Nikde ani kousek kovu.

Sakra! *Byla to past.* Vědí, že je mincíř. A Tvrdák Joe na něj poslal tlupu zabijáků.

Odsunul se zpátky do místnosti a chytil Lessii za paži. „Ten váš informátor vám řekl, že Tvrdák Joe je tady v tom baráku?“

„Jo,“ přisvědčila. „Skoro jistě je. On je vždycky rád tam, kde se schází gang. Aby měl své hochy pod dohledem.“

„Ten barák má sklep.“

„No a?“

„Tak se mě držte.“

Popadl ji oběma rukama a strhl ji na zem, až vyjekla a zaklela. Přitiskl ji k sobě a zvýšil si váhu.

Váhy měl nastrádanou velkou zásobu, ukládal ji celé týdny. Teď ji všechnu vyčerpál, a během okamžiku si tak znásobil několikrát svou hmotnost. Dřevěná podlaha zapraskala a potom se pod nimi rozletěla.

Propadli se dolů. Vzduchem létaly kusy Waxova roztrhaného oblečení. Zavřel oči a zatlačil na stovky modrých paprsků, které od něho vedly k hřebíkům v dolní podlaže. Prorazil je skrz podlahu dolů, tím ji uvolnil a otevřel jim cestu skrz přízemí do sklepení.

Ve víru prachu a třísek se prohnali přízemím. Waxilián použil ocel a zpomalil jejich pád, i tak však dopadli natvrdo na stůl ve sklepní místnosti. Waxilián hlasitě vydechl a začal ze sebe setřásat třísky a kusy dřeva. Sklepní prostor byl kupodivu obložený pěkným dřevem a osvětlený lampami ve tvaru ženských křivek. Na stole, kde skončili, byl původně luxusní bílý ubrus, teď z něho však zbyla pomačkaná hromádka. Nohy se polámaly a stůl zůstal stát našišato.

V čele stolu seděl muž. Waxovi se podařilo vstát a namířit na něj zbraň. Měl hranatý obličej a šedavou pleť, což byla známka jeho kolosského původu. Tvrďák Joe. Podle ubrousku, který měl zasunutý za límec, a rozlité polévky na rozlámaném stole, Wax usuzoval, že ho patrně vyrušil od večeře.

Lessie cosi zabručela, skulila se stranou a oprášila si z oblečení třísky. Její zbraň nejspíš zůstala nahoře. Wax pevně svíral pistoli a koutkem oka sledoval dvě postavy pokryté prachem za Tvrďákem Joem, jeho ochranku. Byli to prý sourozenci, muž a žena, oba vynikající střelci. Jeho pád je evidentně překvapil, protože ač drželi ruce na pistolích, nevystřelili.

Wax mířil zbraní na Joea, ale kdyby stiskl spoušť, Joeovi bodyguardi by ho v okamžiku zabili. Možná že nakonec přece jen tento tah nepromyslel.

Joe posunul po ubruse torzo rozbitého talíře lemované skvrnami od rozlité polévky. Podařilo se mu trochu nabrat na lžici. „Ty,“ poznamenal, když usrl, „máš bejt už dávno mrtvej.“

„Měl bys uvažovat o novém týmu rváčů,“ upozornil ho Wax. „Ti nahoře za moc nestojí.“

„Já jsem nemluvil o nich,“ namítl Joe. „Jak dlouho už tady v Burinách voprzuješ? Dva roky?“

„Rok,“ odpověděl Wax. Byl tu sice už delší dobu, ale „voprzuovat“, jak to nazval Joe, začal až před nedávnem.

Tvrďák Joe hlasitě mlaskl. „Myslíš, že takoví jako ty jsou tady něco nového, mladej? Co chodí s očima navrch hlavy, pistolí nízko u boku a fungl novejma ostruhama? Přišli jste nám ukázat, jak to chodí u vás v civilizaci, co? Takových my tu vidíme hafo rok co rok. Jenže ti buď v sobě najdou tu slušnost, že se nechají podplatit, nebo je odděláme dřív, než toho stačí moc zpackat. Ale ty né.“

Schválně to protahuje, pomyslel si Wax. Čeká, až sem přijdou ti shora. Stihl by Wax Joea zabít, než zaútočí strážci? Asi ano. Ale co pak?

K té ženské vpravo nejdou žádné paprsky, pomyslel si Waxilián. Vsadil by se, že má exkluzivní malý samostříl, schovaný v pouzdře. Vyrobený přímo na mincíře.

Ani s allomancí neměl Waxilián šanci zabít všechny tři a sám vyvážnout živý. Po spánku mu stékal pot.

„Ty sem nepatříš,“ pokračoval Joe, naklonil se a opřel se lokty o stůl. „Přišli jsme sem, abychom se takovým, jako jsi ty, vyhnuli. Těm vašim pravidlům. Té vaší nadutosti. Tady jsme svobodní. My tě tu prostě nechceme.“

„Kdyby tohle byla pravda,“ poznamenal Waxilián a překvapil sám sebe, jak hlubokým hlasem umí mluvit, „tak by za mnou nechodili lidi brečet, že jsi jim zabil děti. Třeba tu nepotřebuješ elendelský zákony, ale to neznamená, že nepotřebuješ vůbec žádný zákony. A už vůbec to neznamená, že si můžeš dělat, co chceš.“

Tvrďák Joe potřásl hlavou a vstal. „Tohle není domov pro tebe, mladej. Tady má každej svou cenu. A když žádnou nemá, tak se sem nehodí. Umřeš. Pomalu a bolestivě, jako by umíral lev v tom tvém městě. To, co dnes dělám, je vlastně milosrdenství.“

Kývl na strážce.

Wax zareagoval bleskově. Zatlačil na lampy na stěnách a odrazil se od nich. Byly pevně ukotvené, a tak ho jeho allomantický tlak vymrštil do vzduchu. Otočil v ruce zbraň a vystřelil, pak *zatlačil* vším, co měl.

Jeho kulka pro jednu zasáhla cíl a srazila k zemi ženu, která vytrasila svůj malý samostříl. Upadla na zem. Waxův tlak vyrazil z ruky pistoli druhému strážci a samotným Tvrďákem Joem mrštil o zeď.

Wax však také přišel o zbraň. Pistole vyletěla do vzduchu, roztočila se a mířila na druhého strážce. Zasáhla ho do obličejce a rána ho srazila k zemi.

Wax nabral rovnováhu a podíval se přes místnost na Joea, který se zdál zaskočený pohledem na oba své strážce ležící bezmocně na zemi. Nebyl čas na rozmýšlení. Wax se vrhl po Tvrďákovi. Kdyby se dostal k nějakému kovu, aby ho využil jako zbraň, možná –

Vzadu cvakla spoušť. Wax se zastavil a ohlédl se přes rameno po Lessii. V ruce držela malý samostříl a mířila přímo na něho.

„Tady má každé svou cenu,“ řekl Tvrďák Joe.

Waxilián zíral na šíp na samostřílu. Měl hlavici z obsidiánu. Kde to měla schované? Pomalu polkl.

Vystavila se nebezpečí, když se mnou šla nahoru! pomyslel si. *Jak mohla...*

Ale Joe o tom, že je Waxilián allomant, věděl. Takže ona taky. Bylo jí jasné, že Wax umí odvrátit kulky, takže jí žádné nebezpečí nehrozilo. *Byla to past.*

„Já vás *varovala*, že všichni lidi tady ve výčepu patří Joeovi,“ utrousila.

„Já...“ Polkl naprázdno. „Ale nohy máte hezký, na tom se nic nemění.“

Podívala se mu do očí. Potom vzdychla, otočila samostříl a střílila Tvrďáka Joea do krku.

Wax vytřeštil oči, když se Tvrďákova obří postava zhroutila k zemi. Joe se dusil a krvácel.

„Tohleto?“ Lessie se na Waxe zaškaredila. „Tímhleto mě jako máte získat, jo? „Nohy máte hezký“? Fakt, jo? Hele, Kravata, tady si fakt neškrtněš.“

Waxilián s úlevou vydechl. „Pro věčnej Soulad. Fakt jsem si myslel, že mě zastřelíte.“

„To jsem taky měla,“ broukla. „Nemůžu věřit –“

Zarazila se. Nahoře vrzly schody. Rváči se konečně odhodlali vyrazit za nimi dolů. Dobrá desítka jich vtrhla do místnosti s namířenými zbraněmi.

Lessie se shýbla, aby sebrala zbraň Joeově ochrance, která ležela na zemi.

Wax chvilku přemýšlel a potom se rozhodl spontánně. Zaujal dramatickou pozici vedle mrtvého Tvrďáka a jeho dvou ochránců. Z propadlého stropu se stále snášel prach a vířil ve slunečních paprscích, které sem dopadaly oknem shora.

Rváči se zastavili. Dívali se užasle střídavě na svého mrtvého vůdce a na Waxiliána.

Nakonec s výrazem dětí přistižených ve spížírně, jak kradou marmeládu, sklonili zbraně. Přední řada se drala dozadu za zadní a všichni se chaoticky strkali dveřmi ven a pelášili po schodišti. Poslední byl barman. Zůstal stát jako omráčený. Potom utekl za nimi.

Wax se otočil a podal ruku Lessii, aby jí pomohl vstát. Ohlédla se za prchající bandou rváčů, jejichž těžké boty rachotily po schodišti, jak se zoufale snažili, aby se co nejrychleji dostali pryč. Během okamžiku se v budově rozhostilo naprosté ticho.

„Hmm, teda vy jste nenápadnej jak hrábě v kapse, fakt, Kravata.“

„No, ‚tohleto‘ se někdy hodí,“ poznamenal.

„Hm. Že bych si to jako měla taky pořídit?“

„No, pořídit si ‚tohleto‘ bylo jedno z nejrozumnějších rozhodnutí, co jsem kdy udělal tady v Burinách.“

Lessie pomalu přikyvovala. „Nemám tušení, o čem to mluvíme, ale připadá mi to krapet oplzlý.“ Podívala se za něho směrem k mrtvému tělu Tvrďáka Joea, které leželo v kaluži vlastní krve a upíralo nevidoucí oči nahoru.

„Díky,“ řekl Wax. „Že jste mě nezabila.“

„Hmm. Já jsem ho stejně nakonec chtěla oddělat a vyzvednout si za něj tu odměnu.“

„No to jo, ale pochybuju, že jste to plánovala udělat před celým tím gangem uvězněná ve sklepe bez možnosti utéct.“

„Pravda. To bylo hodně blbý, co?“

„Tak proč jste to udělala?“

Stále se dívala na mrtvé tělo. „Provedla jsem hodně věcí jeho jménem a lituju toho, ale pokud vím, tak jsem nikdy nezabila člověka, který si to nezasloužil. Zabít vás... no, to by bylo jako zabít i to, co zastupujete. Rozumíte mi?“

„Mám hrubou představu.“

Sáhla si rukou na krvácející oděrku na krku. Poškrábaly ji kusy rozlámaného dřeva, když padali dolů. „Ale doufám, že příště to nebude takováhle spoušť. Já jsem tenhle výčep měla docela ráda.“

„Budu se snažit,“ zasalutoval Wax. „Já to tady chci změnit. Když ne v celých Burinách, tak aspoň v tomhle městě.“

„No,“ prohodila Lessie a došla až k tělu Tvrďáka Joea, „jsem si jistá, že i kdyby chtěla nějaká banda zloduchů na tohle město zaútočit, dvakrát si to rozmyslí, když si uvědomí, co jste dokázal s tou pistolí.“

„Vy jste to viděla, že jo?“ Zašklebil se.

„To se hned tak nevidí,“ mudrovala, klekla si a začala Joeovi prohlížet kapsy. „Tři rány, tři cíle a ani jeden zásah. To se jen tak někomu nepovede. Asi byste se měl víc než ‚tomuhletomu‘ věnovat střelbě.“

„Tak tohle ale bylo opravdu oplzlý.“

„Výborně. Nemám ráda, když jsem sprostá neúmyslně.“ Vynadala Joeův zápisník a usmála se. Vyhodila ho do vzduchu a zase ho chytila. Nahoře se v díře, kterou Waxilián zanechal ve stropě, objevila hlava koně a po ní hlava dospívajícího mladíka v obrovské buřince. Kde ji vzal?

Pohroma radostně zaržála.

„No jistě, *ted'* přijde,“ ulevil si Wax. „Zvíře blbý.“

„No,“ podotkla Lessie, „mám pocit, že držet se od vás při přestřelce radši dál je víc než chytrý.“

Wax se usmál a podal Lessii ruku. Chytila ji. Přitáhl si ji blíž. A potom je po modrém paprsku světla vytáhl ze sutin.

PRVNÍ ČÁST

O PATNÁCT LET POZDĚJI

Winsting pozoroval západ slunce a usmíval se. Nastal ideální večer k tomu, aby se vydražil.

„Máme všechno připraveno? Hlavně kryt, kdyby něco?“ zeptal se a lehce sevřel zábradlí balkonu.

„Ano, pane.“ Flog měl na sobě přihlouplý klobouk v burinském stylu a dlouhý plášť, i když nikdy v životě neopustil elendelskou kotlinu. Navzdory tomuto příšernému vkusu byl ovšem jako ochranka vynikající. I přesto však Winsting lehce allomanticky tahal za jeho emoce a mírně mu zvyšoval pocit loajality. Opatrnosti není nikdy dost.

„Pane?“ ozval se Flog a podíval se k místnosti za nimi. „Už jsou všichni tam. Jste připraven?“

Aniž by Winsting odvrátil pohled od zapadajícího slunce, zvedl prst, aby Floga umlčel. Balkon budovy ve Čtvrtém oktanu v Elendelu byl situovaný směrem ke kanálu a k centru města a poskytoval krásný výhled na Plán znovuzrození. Přes plán se táhly dlouhé stíny soch Následnice a Posledního císaře v parku, kde byla podle legendy objevena jejich těla po Velkém katacendru a Konečném povýšení.

Bylo dusno a jen tu a tam zavanul chladný vítr z Hammondarské zátoky pár kilometrů západním směrem. Winsting klepal prsty o zábradlí balkonu a trpělivě vysílal allomantické impulsy, aby usměrňoval emoce lidí shromážděných v místnosti za ním. Respektive těch příliš naivních na to, aby si vzali klobouk s aluminiovým lemem.

Už každou chvíli...

Z nenápadných teček se mu před očima začala tvořit mlha. Šířila se jako mrazivé květy na okenních sklech. Jednotlivé pramínky se natahovaly a vzájemně proplétaly, až se z nich staly prameny a ty se spojovaly v pohyblivé se řeky a proudy, které postupně splývaly a zahalovaly město. Pohlcovaly. Stravovaly.

„Mlhavá noc,“ poznamenal Flog. „To není dobrý znamení, pane. Není.“

„Nebud' blázen,“ okřikl ho Winsting a narovnal si kravatu.

„On nás sleduje,“ nevzdával se Flog. „Ta mlha, to jsou jeho oči, pane. Přísahám při Zmaru, že je to pravda.“

„To jsou hloupý pověry. Nesmysl.“ Winsting se otočil a odešel do místnosti. Flog za ním zavřel dveře, aby se mlha nedostala dovnitř.

Dvě desítky lidí – spolu s nepostradatelnými bodyguardy –, které se tu sešly a společně se bavily, tvořily vybranou společnost. Byli nejen významní, ale vzájemně se nenáviděli, přestože se na sebe mile usmívali a čile společensky konverzovali. Dával přednost tomu, aby na takovýchto akcích byli pouze rivalové. Ať jsou si všichni na očích a ať každý na vlastní kůži pocítí, jakou cenu má prohra.

Winsting vstoupil mezi ně. Opatrně se snažil zaplašit jejich nedůvěru. Bohužel mnozí měli na hlavách klobouky s aluminiovým lemováním a ty je chránily proti emocionální allomancii – i když osobně každého návštěvníka ujistil, že mezi nimi žádní klidaři ani buřiči nejsou. O svých schopnostech samozřejmě nemluvil. Jeho za allomanta nepokládali.

Zadíval se přes místnost směrem k baru. Blome, který ho měl na starosti, zakroutil hlavou. Nikdo jiný v místnosti tedy kovy nepálí. Výborně.

Winsting došel až k baru, tam se otočil a zvedl ruce, aby upoutal pozornost. Na rukávech tuhé bílé košile se mu zaťpytily brilantové manžetové knoflíčky. Všechno zařízení bylo pouze ze dřeva, přirozeně.

„Dámy a pánové,“ spustil, „vítám vás na naší malé aukci. Přihazování právě začíná a skončí, až uslyším nabídku, která se mi bude nejvíc líbit.“

Víc neřekl. Příliš dlouhé řečnění by narušilo dramatický efekt. Vzal si skleničku nápoje, kterou mu nabídl jeden z obsluhujících, a vmísil se do davu. Rozhlédl se kolem sebe a znejistěl. „Není tu Edwara Ladria,“ pronesl tiše. Odmítal ho nazývat tou hloupou přezdívkou Mistr Smokas.

„Není,“ přisvědčil Flog.

„Já jsem myslel, že jste říkal, že jsou tu všichni!“

„Všichni, kdo oznámili účast,“ odpověděl Flog a neklidně se zavrtěl.

Winsting sevřel rty, ale jinak na sobě zklamání nedal znát. Byl si *jistý*, že jeho pozvání Edwara zaujme. Možná by mohl vykoupit jednoho ze zločineckých lordů, kteří se tu shromáždili. Přinejmenším to stálo za zvážení.

Winsting došel ke stolu uprostřed místnosti, na němž ležel zlatý hřeb večera. Byl to obraz ležící ženy. Namaloval ho sám Winsting a bylo zřejmé, že se zdokonaluje.

Obraz byl bezcenný, ale lidé, kteří se tu sešli, za něj byli ochotni dát velké částky.

První, kdo o něj projevil zájem, byl Dowser, který řídil většinu pašeráckých operací v Pátém oktantu. Na tvářích měl třídní strniště, schované pod buřinkou, kterou nenechal v šatně – což bylo podezřelé. Krásná žena po jeho boku a elegantní oblek ovšem takovému člověku na čistotě charakteru nepřidaly. Winsting nakrčil nos. Téměř každý zde v místnosti byl opovržením hodnou nulou, ale ostatní v sobě aspoň měli tu elementární slušnost, že na to *nevypadali*.

„Je to ošklivý jako noc,“ zabručel Dowser, když se podíval na obraz. „Nechápu, jak po nás můžete chtít, abychom na něco takovýho přihazovali. To je přeci nestoudnost.“

„Chcete, abych byl upřímný, pane Dowsere?“ zeptal se Winsting. „Abych vám řekl upřímně, jak se věci mají? Zaplaťte mi a na oplátku dostanete můj hlas ve volbách do senátu příští rok.“

Dowser se rozhlédl na obě strany, jako by čekal, že do místnosti každou chvíli vtrhne policie.

Winsting se usmál. „Jistě si všimnete toho lehkého šedavého nádechu v její tváři. To je zobrazení prekacendrické doby,

kteřou charakterizoval všudypřítomný popel. Hmmm? Zatím moje nejlepší dílo. Nabídnete? Abychom začali s aukcí?“

Dowser mlčel. Nakonec nabídku udělá. Každý člověk v téhle místnosti se přetvařuje a pózuje. Polovina přítomných jsou šéfové zločineckých gangů jako Dowser a ostatní jsou podobní jako Winsting – vysoce postavení lidé z prominentních šlechtických domů, ovšem úplatní úplně stejně.

„Vy nemáte strach, Winstingu?“ zeptala se žena po Dowserově boku.

Winsting se zamračil. Neznal ji. Štíhlá, krátké zlaté vlasy a velké nevinné oči. Byla nezvykle vysoká.

„Strach, má milá?“ opáčil. „Z těchhle lidí, co se tu sešli?“

„Ne,“ zapřel. „Z toho, že váš bratr přijde na to... co děláte.“

„Ujišťuju vás,“ namítl, „že Replar přesně ví, co jsem zač.“

„Guvernérův vlastní bratr,“ pokračovala, „a žádat o úplatky.“

„Pokud vás to tak překvapuje, má milá, tak asi žijete moc v ústraní,“ poznamenal. „Na tomhle trhu prodávají daleko větší ryby, než jsem já. Možná uvidíte, až přijde další úlovek.“

Poznámka upoutala Dowserovu pozornost. Winsting se usmál, když si všiml, jak mu zajiskřilo v očích. *Ano, pomyslel si, přesně to jsem chtěl naznačit, že sám můj bratr je otevřený tvým úplatkům.* Třeba to zvedne Dowserovu nabídku.

Winsting se otočil a vzal si z nabízeného podnosu rybu a slavný koláč. „Ta ženská, co je s Dowserem, je špionka,“ řekl tiše Flogovi, který mu byl stále v patách. „Možná od tajné policie.“

Flog se zarazil. „Panebože! Každého jsme několikrát prověřovali.“

„Tak vám jeden utek,“ zašeptal Winsting. „Vsadím na to všechno, co mám. Jakmile se z jakéhokoli důvodu oddělí od Dowsera, postaráš se, že bude mít nehodu.“

„Ano, pane.“

„A Flogu,“ dodal ještě, „rovnou k věci. Ne abys zase hledal místo, kde se mlha nedívá. Jasný?“

„Ano, pane.“

„Výborně,“ prohodil Winsting s úsměvem a vyrazil směrem k Lordu Huguesi Entronovi, bratranci a důvěrníkovi hlavy domu Entronů.

Asi hodinu se Winsting potuloval mezi návštěvníky a pomalu sbíral nabídky. Někteří se zdráhali, raději by se s ním sešli mezi čtyřma očima a učinili nepřímé nabídky jen tak v narážkách a potom se vytratili do elendelského podsvětí. Jak zločinečtí šéfové, tak šlechtici raději chodí kolem horké kaše, než diskutují otevřeně a přímo. Nicméně nabídky dali, a dobré. Než Winsting obešel celou místnost dokola, musel se hodně ovládat, aby nedal najevo nadšení. Už se nebude muset omezovat ve výdajích. Kdyby bratr mohl –

Výstřel práskl tak nečekaně, že se zprvu mohlo zdát, že někdo z obsluhujících něco rozbil. Ale ne. Byla to ostrá rána. *Ohlušující*. Ještě nikdy neslyšel výstřel uvnitř v místnosti. Neuměl si představit, že je to tak konsternující.

Zalpal po dechu a upustil pohár s nápojem, jak se usilovně snažil zjistit, odkud střelba přichází. Za okamžik následoval další výstřel a potom ještě další. Bylo to jako bouře, jedna strana pálila na druhou v obrovské kakofonii smrti.

Než stačil vykřiknout o pomoc, Flog ho držel za paži a vlekl ke schodišti dolů do krytu. Jeden z členů jeho ochranky se zhroutil na dveře s vytřeštěnými očima a skvrnou od krve na košili. Winsting chvíli němě zíral na umírajícího muže, než se Flogovi podařilo odtrhnout ho z místa a postrčit na schody.

„Co se děje?“ zeptal se konečně, když za ním ochranka zabouchla a zamkla dveře. Strážci ho táhli dolů temným schodištěm spoře osvětleným řadou elektrických světel. „Kdo to střílel? *Co se stalo?*“

„Nemáme tušení,“ odpověděl Flog. Shora se ještě ozývala střelba. „Seběhlo se to moc rychle.“

„Někdo prostě začal střílet,“ odušil muž z ochranky. „Mohl to být Dowser.“

„Ne, byl to Darm,“ oponoval jiný. „Ten první výstřel jsem zaslechl z té skupinky, co stál on.“

V každém případě to byla katastrofa. Winsting už viděl, jak mu bohatství mizí v krvavém masakru nahoře, a zvedl se mu žaludek, když se dostali dolů na konec schodiště ke dveřím, které připomínaly trezor. Flog ho strčil dveřmi dovnitř.

„Já se vrátím nahoru,“ prohlásil. „Kouknu se, co se dá zachránit. A kdo to spunktoval.“

Winsting přikývl, zavřel dveře a zamkl je zevnitř. Sedl si nervózně na židli. Malá bunkrovitá místnost byla zásobena vínem a dalšími vymoženostmi, ale tím se teď nemohl rozptylovat. Neklidně si pohrával s rukama. Co tomu řekne bratr? Mrcha Zmar! A co tomu řeknou noviny? Musí to nějak ututlat.

Kdosi zaklepal na dveře. Winsting se podíval kukátkem. Stál tam Flog. Za ním hlídala několikačlenná ochranka schodiště. Zdálo se, že střelba utichla, i když shora sem zněla jenom jako slabé praskání.

Winsting otevřel dveře. „Tak co?“

„Všichni jsou mrtví.“

„Všichni?“

„Do jednoho,“ kývl Flog a vešel do místnosti.

Winsting ztěžka dopadl na židli. „Možná je to tak dobře,“ řekl ve snaze najít v téhle černé pohromě nějaký záblesk světla. „Aspoň nás z toho nemůže nikdo obviňovat. Možná z toho prostě vyvážneme. Zameteme za sebou stopy.“ To byl ovšem znepokojivý úkol. Budova patřila jemu. Smrt všech těch lidí tedy budou spojovat s ním. Potřebuje alibi. Sakra, bez bratra to nepůjde. Stálo by ho to místo, i kdyby veřejnost nikdy nezjistila, co se stalo. Znechuceně se sesunul do židle. „No?“ nadhodil. „Co myslíš?“

Místo odpovědi Winstinga popadly za vlasy dvě ruce, strhly mu hlavu dozadu a prořízly hrdlo.

Přemýšlím o tom, že bych jednu z těch věcí měl napsat, stálo v útlé knize. Abych vyjádřil svoje vlastní stanovisko. Ne to, co za mě řeknou historici. Pochybuji, že by to vystihli správně. A vlastně ani nevím, jestli chci, aby to vystihli správně.

Wax poklepal na knihu koncem tužky a potom si na volný list papíru napsal poznámku.

„Uvažuji o tom, že bych na svatbu pozvala bratry Borisovy,“ ozvala se Steris z protější pohovky.

Zabručel, ale nezvedl oči od knihy.

Vím, že Sazed nesouhlasí s tím, co jsem udělal, četl dál. Ale co čekal, že udělám? Když věděl, co vím...

„Jsou to přece tví známí, ne?“ pokračovala Steris.

„Postřelil jsem jim otce,“ odpověděl Wax, aniž by zvedl hlavu. „Dvakrát.“

Nemohl jsem ji nechat zemřít, stálo dál v knize. To by nebylo správné. Hemalurgie je dobrá věc, to si uvědomuji. Sazed je teď na obou stranách. Zmar už tu není.

„Myslíš, že by tě chtěli zabít?“ zeptala se Steris.

„Boris Mladší se zapřísahal, že si připije mou krví,“ objasnil Wax. „Boris Třetí, to je bratr Borise Mladšího – no, ani se neptej – přísahal, že... co to bylo?... že mi ukouše všechny prsty? On není zrovna moc inteligentní.“

Můžeme toho využít. Měli bychom. Že bychom měli?

„Tak já je napíšu do toho seznamu,“ řekla Steris.

Wax vzdychl a zvedl hlavu od knihy. „Ty chceš pozvat moje úhlavní nepřátele na naši svatbu?“ utrousil.

„Někoho pozvat musíme,“ namítla Steris. Seděla naproti němu, plavé vlasy měla sčesané do uzlu a kolem sebe měla rozprostřené papíry a dokumenty ke svatbě. Na sobě měla modré květované šaty, módní, ale nijak odvážné, a úhledný klobouk, který jí seděl na hlavě jako ulitý.

„Jsem si jistý, že existují lepší adepti na svatební hosty než lidi, co by mě nejradši viděli mrtvého,“ konstatoval Wax. „Lidi prý zvou příbuzné.“

„No, když už jsme u příbuzných,“ poznamenala Steris, „tak jsem přesvědčená, že tvoji příbuzní by tě viděli mrtvého hrozně rádi.“

Vystihla to přesně. „No ale tvoji ne. Aspoň jsem o tom zatím neslyšel. Tak jestli potřebuješ zaplnit místa, pozvi jich víc.“

„Už jsem pozvala celou svou rodinu, jak se sluší a patří,“ odsekla. „A všechny známé, kteří si to zaslouží.“ Sáhla stranou a vytáhla list papíru. „Ale ty jsi mi dal jenom dvě jména. Wayna a nějakou Ranette – ta tě, jak jsi mi řekl, na tvé svatební hostině snad nezastřelí.“

„No, není to pravděpodobný,“ přisvědčil Wax. „Už se mě nepokusila zastřelit celý léta. Aspoň ne vážně.“

Steris vzdychla a odložila papír.

„Steris...,“ vzdychl Wax, „promiň. Já to nechci zlehčovat. Ranette je v pohodě. Děláme si z ní srandu, ale je to kamarádka a na svatbě nic neprovede, slibuju.“

„A kdo teda provede?“

„Prosím?“

„Znám tě už rok, Lorde Waxiliáne,“ pronesla významně. „Beru tě takového, jaký jsi, ale nedělám si iluze. Na tý svatbě se něco *semele*. Vtrhne tam nějaký zloduch a začne střílet. Nebo se najde za oltářem ukrytá výbušnina. Nebo se najednou někdo objeví a bez vysvětlení se tě pokusí zamordovat. Prostě se něco *stane* a já se jenom snažím na to připravit.“

„Ty to myslíš vážně, co?“ usmál se Wax. „Ty vlastně zvažuješ pozvat nějakého mého nepřítele, aby sis ten průšvih mohla napláňovat.“

„Srovnala jsem si je podle stupně nebezpečnosti a dostupnosti,“ odpověděla Steris a prolisovala papíry.

„Počkej,“ zarazil ji Wax, vstal a došel k ní. Naklonil se nad ni a podíval se jí přes rameno do papírů. Každý obsahoval podrobný životopis. „Gorila Manton... Dashirovci... No né! Cizák Rick. Na toho bych zapomněl. Kde jsi to všechno vzala?“

„Tvé hrdinské činy jsou veřejně zdokumentované,“ oznámila. „Prostě jsi známá osobnost.“

„Kolik jsi na tom strávila času?“ zajímal se a listoval papíry ve stohu.

„Chtěla jsem to provést důkladně. Svým způsobem mi to bystří mysl. Kromě toho jsem chtěla vědět, co jsi vlastně celý život dělal.“

Bylo to vlastně milé. Tak nějak prapodivně. Prostě typická Steris.

„Pozvi Douglase Ventura,“ navrhl. „Je to skoro kamarád, ale chlastá jako duha. Můžeš se spolehnout, že udělá průšvih na afterparty.“

„Výborně,“ tleskla Steris. „A těch ostatních sedmatřicet míst pro tvé hosty?“

„Tak pozvi naše švadleny a kováře a tak. A vrchní strážníky ze všech oktantů. To bude krásný gesto.“

„Dobře.“

„Jestli chceš, abych ti ještě nějak pomohl s přípravami –“

„Ne, ty jen pošli žádost Otcí Demouxovi. Ostatní zařídím, to je činnost přesně pro mě. Ale jednou bych se ráda dozvěděla, co je to za tu malou knížku, kterou si pořád čteš.“

„Já –“

Domovní dveře třesklely a na schodišti zaduněly těžké kroky. O okamžik později se rozletěly i dveře pracovny a dovnitř vpadl Wayne. Za ním pokorně vešel s omluvným úsměvem majordomus Darriance.

Wayne byl středně vysoký šlachovitý mladík s kulatým obličejem, hladce oholený a oblečený v „burinském“ stylu, přestože mu Steris nechala poslat nové oblečení – minimálně třikrát.

„Wayne, co kdybys někdy pro změnu zkusil zazvonit?“ pokáral ho Wax.

„Jó, to bych zburcoval komorníka,“ bránil se Wayne.

„No, k tomu tu právě je.“

„Jsou to šmejdi, všichni do jednoho,“ mínil Wayne a zavřel dveře Darrianceovi před nosem. „Není jim co věřit. Hele, Waxi, musíme vyrazit! Marksman se nechal vidět!“

Konečně! pomyslel si Wax. „Jen si vezmu kabát.“

Wayne se podíval na Steris. „Čágo, Šílenče,“ kývl na ni.

„Nazdar, Idiote,“ pokývla také.

Wax si připnul přes dokonale padnoucí městský oblek s vestou a kravatou opasek se zbraní a přehodil přes sebe mistplášť. „Jdeme,“ prohlásil a ještě cestou kontroloval střelivo.

Wayne energicky vyběhl na schody. Wax se zastavil u Steris. „Já...“

„Chlap musí mít nějakýho koníčka,“ uchlácholila ho, vzala do ruky další papír a podívala se na něj. „Lord Waxilián tedy nebude výjimkou. Ale prosím, pokud možno se *nenech* střelit do obličeje, večer nás budou malovat na svatební portréty.“

„Budu to mít na paměti.“

„A dohlídni mi tam na sestru,“ dodala Steris.

„Tohle bude nebezpečná práce,“ odpověděl Wax a pospíchal ke dveřím. „Pochybuju, že tam pošlou Marasi.“

„Jestli si to opravdu myslíš, tak něco není v pořádku s tvou profesionální intuicí. Protože to je nebezpečná práce, tak si Marasi *najde* cestu, jak se do ní zapojit.“

Wax se zastavil u dveří. Ohlédl se na Steris. Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. Jako by v jejich loučení cosi chybělo. Jako by v něm bylo málo lásky.

Zdálo se, že to tak cítí i Steris, ale oba mlčeli.

Wax zaklonil hlavu a spolkl doušek whisky s vločkami kovu a potom proběhl dveřmi a vrhl se přes zábradlí balkonu. Zatláčil na stříbrné vykládání na mramorové podlaze vstupní haly, aby se zpomalil, a dopadl hlasitě nohama na kámen. Darriance otevřel dveře a Wax vyběhl za Waynem, aby za ním naskočil do vozu a –

Strnul na schodech na ulici. „Co to sakra je?“

„Automobil!“ křikl Wayne ze zadního sedadla vozu.

Wax zabručel, seběhl schody a došel k vozu. Za volantem seděla Marasi v moderních fialových šatech s krajkou. Vypa-

dala mnohem mladší než její nevlastní sestra Steris, i když je od sebe dělilo pouhých pět let.

Měla teď hodnotu poručíka. Pracovala jako asistentka vrchního strážmistra tohoto oktantu. Nikdy mu nebyla schopná úplně vysvětlit, proč upustila od advokátské kariéry a dala se k policii, ale aspoň nepracovala jako policistka v terénu, ale jako analytička a sekretářka. V této pozici by neměla být vystavena přímému nebezpečí.

A najednou je tady. Oči jí zářily nadšením, když se k němu otočila. „Jedete s námi?“

„Co tu děláte?“ zeptal se Wax a váhavě otevřel dveře.

„Řídím. Nebo chcete, aby to vzal radši Wayne?“

„Chci, aby to radši vzali pořádní koně.“ Usadil se do jednoho z těch sedadel.

„Nebudte staromódní,“ napomenula ho Marasi, pohnula špičkou nohy a vůz zběsile vyrazil dopředu. „Marksman vyloupil První sjednocenou, jak jste tipoval.“

Wax se ze všech sil držel. Tipoval už před třemi dny, že se Marksman vrhne na tuto banku. Kdyby se to nestalo, měl by podezření, že utekl do Burin.

„Kapitán Reddi si myslí, že se Marksman uteče schovat do Sedmého oktantu,“ poznamenala Marasi, když míjeli koňský povoz.

„Reddi se plete,“ namítl Wax. „Otočte to k Zapadákovu.“

Neřekla ani slovo. Automobil poskočil a zatřásl se, než najeli na novou dlážděnou cestu. Tam nabral rychlost. Byla to jedna z nejmodernějších cest pro motorové vozy, o jakých se psalo v žurnálech, vozy s gumou na kolech a motorem na benzin.

Město se jim snažilo přizpůsobit. *Tolik povyku jen kvůli tomu, aby lidi mohli jezdit v těchto bláznivých vymoženostech*, pomyslel si Wax zakysle. Konečně takhle hladké cesty nepotřebovali – i když si musel přiznat, když Marasi ostře řízla zatáčku, že automobil zatáčí báječně.

Ale i tak je to hromada plechového šrotu.

„Vy byste tu vůbec neměla být,“ štěkl Wax, když Marasi znovu bravurně zatočila.

Dívala se před sebe. Za nimi se Wayne vykláněl do půlky těla z okénka, držel si klobouk a křenil se.

„Vy přece máte vzdělání na to, abyste dělala advokátku,“ vedl si Wax dál svou. „Patříte do soudní síně, a ne na razii na zločince.“

„Vždycky jsem se o sebe dokázala postarat a nikdy jste ne-protestoval.“

„Protože to vždycky vypadalo jenom jako výjimka. Ale teď tu jste zas.“

Marasi pohnula tyčí po pravé straně a přeřadila na jiné otáčky motoru. Wax tomu stále nemohl přijít na chuť. Projeli kolem několika koní a jeden z jezdců za nimi cosi křičel. Klopená zatačka smýkla Waxem ke straně. Nevrlé zabručel.

„Co to s váma v poslední době je?“ bručela Marasi. „Vadí vám automobil, vadí vám, že jsem tady, ráno vám vadí, že máte moc horký čaj. Člověk by až řekl, že vás potkalo nějaké nemilé životní rozhodnutí a že ho z hloubi duše litujete.“

Wax se díval před sebe. V zrcátku viděl Waynea, jak si sedl zpátky na sedadlo a zvedl obočí. „Na tom něco bude, kámo.“

„Děkuju za pomoc.“

„Rádo se stalo, ale nebylo to ani úmyslné,“ odtušil Wayne. „Naštěstí vím, o jakým nemilým rozhodnutí je řeč. Jo, měl sis koupit ten klobouk, jak jsme se na něj před týdnem koukali. Ten byl pro štěstí. Na tohle já mám pátý smysl.“

„Pátý?“ podivila se Marasi.

„No jo, na to já mám nos. Já –“

„Tam,“ přerušil je Wax, předklonil se a vyhlédl skrz přední sklo. Z postranní uličky se vynořila postava, vyletěla do vzduchu a potom dopadla doprostřed rušné ulice někde před nimi.

„Měl jste pravdu,“ řekla Marasi. „Jak jste to věděl?“

„Marks se rád nechá vidět,“ vysvětlil a vytáhl z pouzdra Vin-dikátor. „Myslí si o sobě, že je gentleman darebák. Jeďte s tou věcí pořád stejně, jestli to jde.“

Než stačila Marasi odpovědět, rozrazil Wax dveře a vyskočil ven. Vystřelil směrem pod sebe, zatlačil na kulku a vymrštil se do vzduchu. Tlakem rozhoupal projíždějící vůz a ten ho vy-

chýlil ke straně, takže dopadl na dřevěnou střechu Marasina automobilu.

Jednou rukou se chytil okraje a druhou držel zbraň. Mistplášť mu vlál ve větru. Před ním se Marks řítí po ulici pomocí allomantického tlaku ocelí. Wax také páčil kovy a hluboko uvnitř cítil příjemné teplo.

Vyletěl nad automobil i nad cestu. Marks vždycky loupil ve dne a vždycky utíkal po nejrušnějších silnicích. Dělal mu dobře být středem pozornosti. Nejspíš si připadal nezranitelný. To se občas allomantům stávalo. Wax několika skoky předběhl automobily i vozy a míjel obytné domy po obou stranách ulice. Burácející vítr, výška a perspektiva mu čistily hlavu a uklidňovaly emoce stejně jako klidařská allomancie. Jeho starosti se rozplynuly a na chvíli nevnímal nic než honičku dvou allomantů.

Marksman byl celý v červeném a na obličeji měl černou masku s bílými tesáky. Vypadal jako démon z hlubin ze starých bájí. Byl mincíř, ale nejen to, zdálo se, že má informace, které běžný zloděj nemohl získat. Někdo mu pomáhal, podporoval ho.

A byl napojený na Sbor, podle záznamů v diáři, který Wax ukradl strýci. Po tolika měsících už sice význam diáře klesal, ale stále se tam ještě tu a tam objevila nějaká perla.

Marks se pohyboval směrem k průmyslové oblasti. Wax za ním skákal po automobilech. Bylo zvláštní, oč si připadal bezpečnější, když se takhle řítí vzduchem, než když byl uvězněný v jedné z těchto motorizovaných krabic.

Marks se otočil ve vzduchu a rozhodl hrst čehosi. Wax se odrazil od pouliční lampy a trhaně odletěl ke straně. Marksovy mince zabubnovaly na kapotě auta pod nimi. Vůz zakličkoval a řítí se přímo do kanálu.

Mrcha Zmar, pomyslel si Wax znechuceně a posunul se zpátky. Sáhl do zásob a zvýšil si váhu na dvacetinásobek. Potom doskočil na střechu střechujícího vozidla.

Tvrdě.

Rána zarazila zadek automobilu do země. Auto chvíli drhlo po kamenech, zpomalilo, až se nakonec zastavilo dřív, než přepadlo do kanálu. Wax zahlédl vyděšený výraz lidí uvnitř,

potom uvolnil feruchemickou zásobárnu váhy a pustil se za Marksem. Málem už ho ztratil, ale červené oblečení bylo naštěstí nápadné. Všiml si ho, když vyskočil podél jednoho z nižších mrakodrapů, které tu ve městě stály. Wax zamířil za ním a sledoval, jak prolétá oknem jednoho z horních pater, asi dvanáctého, nebo čtrnáctého.

Wax vystřelil na oblohu a před očima se mu míhala okna, která míjel. Všude kolem něho se rozprostíralo město Elendel, z komínů elektráren, továren a domů stoupal dým. Přiblížil se k oknu, kterým vnikl Marks dovnitř, a lehce přistál na kamenném římse sousedního okna vlevo. K oknu, kterým vstoupil do budovy Marks, hodil minci.

Narazila na sklo. Z okna vyletěla sprška kulek. Wax zvýšil svou váhu a vrhl se do budovy druhým oknem. Sklouzl po střepech a zvedl Vindikátor směrem k sádrové přepážce, která ho oddělovala od místnosti, v níž byl Marks.

Kolem něho se rozprostřely modré průsvitné paprsky a ukazovaly na tisíc různých stran ke zdrojům kovu. K hřebíkům ve stole za ním, kde se krčil vyděšený muž v obleku. Ke kovovým drátům elektrického vedení ve zdech. Nejdůležitější ovšem byly paprsky, které vedly skrz zdi do vedlejší místnosti. Byly slabé, protože allomantické působení zeslabovaly překážky.

Jeden z paprsků se zachvěl, jak vedle kdosi zvedl zbraň. Wax pootočil bubínkem Vindikátoru, až zaskočil na správné místo.

Nabil protimistingovou kulkou.

Vystřelil a potom zatlačil, rozdmýchal kovy a zavrtal kulku do zdi největší silou, jaké byl schopen. Kulka proletěla zdí, jako by byla z papíru.

Zdroj kovu ve vedlejší místnosti upadl na podlahu. Wax se vrhl ke zdi, zvýšil si váhu a naštěpl sádrovou přepážku. Dalším úderem ramene se dostal dovnitř. Zbraň držel v pohotovosti a rozhlížel se po terči.

Našel však jen kaluž krve, která se vsakovala do koberce, a odhozenou poloautomatickou zbraň. Místnost byla jakási kancelář. Několik mužů a žen se rozechvěle tisklo k podlaze. Jedna žena zvedla prst a ukázala na dveře. Wax na ni kývl a plížil se podél zdi ke dveřím. Opatrně vyhlédl ven.

Se žalostným skřípěním se dala do pohybu registrační skříň. Jela halou přímo na něho. Wax jí uskočil z cesty, potom skočil do haly a zamířil.

Zbraň se mu okamžitě zakymácela. Popadl ji pevně oběma rukama, ale něčí allomantický tlak mu vyhodil druhou pistoli z pouzdra. Nohy mu začaly podkluzovat, jak ho zbraň táhla zpátky. Chvilí bojoval, ale nakonec Vindikátor upustil. Ten se kutálel po chodbě až k troskám kancelářské skříně, která narazila do zdi. Jakmile tohle skončí, bude se pro něj muset vrátit.

Marks stál na druhém konci chodby, osvětlený tlumeným elektrickým světlem. Krvácel z rány na rameni, tvář měl skrytou za černobílou maskou.

„V tomhle městě je tisícovka zločinců daleko horších, než jsem já,“ řekl tlumeným hlasem přes masku. „Ale ty musíš honit mě, čmuchale. Proč? Já jsem hrdina lidu.“

„Tím jsi přestal být před pár týdnů,“ odušil Wax a šel dál směrem k němu. Mistplášť mu šustil kolem těla. „Když jsi zabil to dítě.“

„To nebyla moje chyba.“

„Ty jsi vystřelil. Marksi. Možná jsi na tu holku nemířil, ale *vystřelil* jsi.“

Marks udělal krok dozadu. Na rameni mu visel protržený vak. Díru mu v něm provrtala nejspíš Waxova kulka nebo nějaký šrapnel. Padaly z něj bankovky. Žádné mince, na které by mohl Wax zatlačit.

Marks na Waxe zíral skrz masku. V elektrickém světle mu skoro nebylo vidět do očí. Potom uskočil stranou, přitom se držel za rameno, a vběhl do sousední místnosti. Wax se odstrčil od registrační skříně a vyrazil po chodbě. Zastavil se až u dveří, kterými vešel Marks dovnitř, odrazil se od světla, které měl za sebou, ohnul je ke zdi a vstoupil do místnosti.

Okno bylo otevřené. Wax popadl hrst tužek z psacího stolu a vrhl se do okna. Bylo několik desítek poschodí vysoko. Vzduchem létaly bankovky, které za sebou nechával padající Marks. Wax si zvýšil váhu, aby padal rychleji, ale neměl na co tlačit a vyšší váha pomáhala proti odporu vzduchu jen nepatr-

ně. Marks dopadl na zem dřív a upustil minci, kterou použil k tomu, aby dopadal pomaleji.

Odhozená psací pera s kovovými hroty jen taktak stačila Waxe zpomalit.

Marks uskočil. Využil ta samá pera, aby se mohl odrážet od pouličních lamp. Na těle neměl žádný kov, jak Wax už zaregistroval, ale pohyboval se mnohem pomaleji než dřív a nechával za sebou krvavou stopu.

Wax ho následoval. Marks bude určitě směřovat k Zapadákovu. To byla chudinská čtvrť, kde ho lidé ještě budou ochotní schovat. Bylo jim jedno, že už není jen zloděj, ale i vrah. Oslavovali ho za to, že krade těm, kteří si to zaslouží.

Nesmím mu umožnit, aby se dostal do bezpečí, pomyslel si Wax. Zvedl se nahoru až nad pouliční lampu a odstrčil se od ní, aby nabral rychlost. Blížil se ke své kořisti. Marks se za ním ohlížel s panikou v očích. Jak ho zastavit? Wax zvedl jedno z psacích per a zvažoval, jak moc by bylo riskantní pokusit se Markse zasáhnout do nohy. Nechtěl ho zabít. Ten člověk něco ví.

Chudinskou čtvrť už měli těsně před sebou.

Ještě jeden skok, rozhodl se a pevně sevřel psací pero v ruce. Na chodnících se zastavovali kolemjdoucí a sledovali allomantickou honičku. Nemůže si dovolit, že by někoho z nich zranil. Musí –

Mezi lidmi dole zahlédl povědomou tvář.

Ztratil kontrolu nad letem. Ohromený tím, co spatřil, si málem polámal kosti, jak dopadl na ulici a skulil se po dlažbě. Kolem těla mu visely stuhý mistpláště. Zvedl se na všechny čtyři.

Ne. To přece není možné. NE.

Vrávoral přes ulici a přehlédł černého vojenského koně a jeho spílajícího jezdce.

Ten obličej. Ten *obličej*.

Když ho viděl naposled, střelil ho do čela. Krvavý Tan.

Muž, který zabil jeho manželku.

„Tady stál takový chlap,“ volal Wax a prodíral se davem. „Dlouhý prsty, prořídly vlasy. Vyzábly obličej, skoro jako holá lebka. Neviděli jste ho? Neviděl ho někdo?“

Lidé na něho zírali, jako by nebyl při smyslech. Možná nebyl. Sáhl si na hlavu.

„Lorde Waxiliáne?“

Otočil se. U chodníku zastavil automobil. Vystoupila z něj Marasi a Wayne. Tak oni ho dokázali sledovat celou tu honičku? Ne... ne, říkal jí přece, kam podle něho bude Marks směřovat.

„Waxi, kámo?“ oslovil ho Wayne. „Jsi v pohodě? Co se stalo? Shodil tě dolů?“

„Něco podobného,“ mumlal Wax a ještě se naposledy rozhlédl.

Mrcha Zmar, ulevil si. Ten stres už mi leze na mozek.

„Takže utekl,“ konstatovala Marasi. Založila ruce a tvářila se zklamaně.

„Ne tak docela,“ odpověděl Wax. „Trousí bankovky a krvácí. Takže za sebou nechává stopu. Jdeme.“

„Potřebuju, abys tady zůstal, až půjdeme do té chudinské čtvrti,“ řekl Wayne a ze všech sil se snažil působit co nejvážnějším dojmem. „Ne že bych nechtěl, abys mi pomáhal, ale je to tam pro tebe nebezpečný. Bez diskuse. Bohužel.“

„Wayne,“ ozval se Wax, když procházel okolo, „přestaň klábosit s tím kloboukem a pojď.“

Wayne vzdychl, poklepal si na klobouk a evidentně nerad ho odložil a nechal v autě. Wax je skvělý chlapík, ale je spousta věcí, kterým prostě nerozumí. Jedna z nich jsou ženy. A druhá klobouky.

Wayne vyrazil za Waxem a Marasi k Zapadákovu. Byl to jiný svět. Výhled na oblohu byl zamřížován prádelními šňůrami, na nichž plandaly omšelé kusy oblečení. Vítr vál směrem odtud ven, jako by se radoval, že může utéct, a nesl s sebou neurčité pachy. Nedovařeného jídla. Nemytých těl. Neuklizených ulic.

Vysoká kompaktní obydlí vrhala hluboké stíny, i když bylo teprve odpoledne. Jako by do tohoto místa chodil soumrak na skleničku a kus řeči ještě dřív, než se loudavým krokem vydá za svou večerní povinnost.

„Pán Mistborn nechtěl ve městě klasické chudinské brlohy, víte,“ poučovala je Marasi, když vešli do Zapadákova. „Snažil se zabránit jejich spontánnímu vzniku, tak postavil hezké domy pro chudé a pokoušel se je udržet...“

Wax přikyvoval a bezděky si pohrával s mincí. Asi někde

ztratil zbraně. Že by nějaké mince vyžebbral od Marasi? To by nebylo fér, protože když si půjčoval mince od lidí Wayne, vždycky mu vynadali. Pravda, někdy se zapomněl zeptat, ale vždycky jim za to nabídl poctivou náhradu.

Jak postupovali hlouběji do Zapadákova, Wayne zůstával za ostatními. *Potřeboval bych nějaký dobrý klobouk...* pomyslel si. Na klobouku záleží.

Zdálo se mu, že zaslechl zakašlání.

Aha...

U vchodu do jednoho z domů zahlédl schouleného chlapíka. Přes nohy měl hozenou špinavou deku. Takovýchhle lidí bylo v Zapadákově plno. Stařík, který se drží života jako tonoucí stébla, plíce plné hnisu. Jakmile se Wayne usadil vedle něho, stařík ho šťouchl do ruky v rukavici.

„No tak,“ řekl, „co jste zač?“

„No tak,“ opakoval Wayne, „co jste zač?“

„Já nejsem nikdo,“ odpověděl muž a uplivil si. „Špinavej pobuda, já jsem nic neproved.“

„Já nejsem nikdo,“ zopakoval Wayne a vyndal z kapsy pláště plochou láhev. „Špinavej pobuda, já jsem nic neproved.“

To byl výborný přízvuk. Trochu huhňavý, klasicky dokonalý a lehce starosvětský. Přivřel oči a zaposlouchal se. Přitom si představoval, jak lidé mluvili před mnoha lety. Zvedl láhev whisky.

„Vy mě chcete otrávit?“ zeptal se muž. Polykal konce slov, vyslovil vždycky sotva polovinu.

„Vy mě chcete otrávit?“ papouškoval Wayne a pohyboval ústy, jako by je měl plná kamení, které chce rozkousat. Na pláních na severu se takhle mluví, tím si byl jistý. Otevřel oči a podával whisky staříkovi. Ten si přičichl a usrkl. Potom upil malý doušek. Potom velký lok.

„Tak,“ sondoval, „vy jste magor? Já mám syna a to je taky magor. Pravej. On se tak narodil. Ale vy jste taky pravej, ne?“

„Ale vy jste taky pravej, ne?“ opáčil Wayne a vstal. Natáhl ruku k muži a sundal mu z hlavy plátěnou čepici. Potom ukázal na placatou láhev whisky.

„Jako vyměnit?“ zeptal se muž. „Chlape, vy jste ale fakt magor.“

Wayne si nasadil čepici. „Mohl byste mi říct ještě nějaký slovo od ‚h‘?“

„Hmm?“

„To je paráda,“ vydechl Wayne. Seběhl zpátky po schodech na ulici a zastrčil plášť cestou kamsi do škvíry – a s ním bohužel i své bojové hole. Nechal si ale aspoň dřevěný boxer, který měl navlečený na prstech.

Pod pláštěm měl na sobě typický burinský oděv, ale od toho, co nosili lidé tady v chudinské čtvrti, se moc nelišil. Košile na knoflíky, kalhoty, šle. Cestou si vyhrnul rukávy. Oblečení měl obnošené a na několika místech záplatované. Nevyměnil by ho ani za modré z nebe. Docílit, aby šatstvo takhle vypadalo – obnošeně a zabydleně –, trvalo celé roky.

Pozor na lidi, kteří chodí v příliš novém oblečení. Nové a čisté šaty člověk poctivou prací nezíská.

Wax s Marasi čekali o kus dál a právě rozmlouvali s nějakými staršími ženami s ranci v ruce a šátkem na hlavě. Wayne si dokázal ten rozhovor představit.

Nic nevíme.

Před chvílí tudy utíkal, naléhá Wax. Určitě jste –

Nic nevíme. Nic jsme neviděly.

Wayne došel ke skupině mužů, kteří dřepěli pod špinavým plátěným přístřeškem a jedli potlučené ovoce. „Co je to za pobudy támhle?“ zeptal se, když si k nim přisedl. Snažil se co nejlépe napodobit dikci staříka, se kterým mluvil před chvílí.

Ani se nepodivili. Takováhle chudinská čtvrť měla spoustu obyvatel – příliš mnoho na to, aby se všichni znali. Bylo však na první pohled vidět, kdo sem zapadne a kdo ne. A Wayne zapadl.

„Chlupatý, to je jasná věc,“ odpověděl jeden z mužů. Měl hlavu jako obrácenou miskou – holou a velmi plochou. Placatka.

„Po někom jdou,“ přidal se jiný. Zmarovy boty, ten měl nos špičatý, že by s ním zoral pole. „Chlupatý sem choděj, jen když chtěj někoho sbalit. My jsme jim ukradený. A budeme furt.“

„Dybysme jim totiž ukradený nebyli,“ ozval se Placatka, „tak by něco událi támhle s těma fabrikama, co na nás chrlejí to

svinstvo, ten popel. Dneska už tu přeci popel nemá co dělat. To řek Soulad. A co řek Soulad, to je svatý. No né?“

Wayne přikyvoval. To byla trefná poznámka. Tyhle budovy skutečně měly zdi samý popel. Zajímá se o to někdo? Nezajímá, když tu nemusí bydlet. Neuniklo mu, jak nevraživým pohledem častují Waxe a Marasi lidé, kteří procházejí kolem, nebo jak v okolí zavírají okna.

Tohle je horší, pomyslel si. *Horší než normálně*. Bude o tom muset s Waxem promluvit. Ale teď má práci. „No fakt tu po někom pasou.“

„Ruce pryč od toho,“ varoval ho Placatka.

„Třeba jsou v tom prachy,“ podotkl Wayne.

„Ty bys ses votočil proti vlastním?“ prohlásil pohrdavě Placatka. „Já tě znám, ty jsi syn starýho Edipa, že jo?“

Wayne vyhýbavě odvrátil pohled.

„Tak poslouvej, mladej,“ řekl Placatka a káravě kýval prstem. „Chlupatejm nevěř a nebuď krysa.“

„Já nejsem krysa,“ protestoval Wayne podrážděně. Taky že *není*. Ale občas člověk potřebuje peníze. „Oni jdou po Marksovi. Já jsem je slyšel. Oni totiž vypsali na jeho hlavu tisíc babek, tak je to.“

„Marks tady vyrost,“ poznamenal muž se špičatým nosem. „Je jeden z nás.“

„Jenže zabil holku,“ namítl Wayne.

„To je lež,“ obořil se na něho Placatka. „Nechod’ za chlupatejma, mladej. Myslím to vážně.“

„Fajn, fajn,“ vzdal to Wayne a začal vstávat. „Tak já půjdu –“

„Tady si sedneš na zadek,“ nařídil mu Placatka. „Nebo tě něčím majznu po palici. To si piš.“

Wayne vzdychl a zůstal sedět. „Vy starý máte pořád nějaký řeči, a přitom netušíte, jak to dneska chodí. V těch fabrikách.“

„My toho víme víc, než si myslíš,“ prohlásil Placatka a podal Waynovi potlučené jablko. „Tohle sněz, dávej bacha, ať se do něčeho nenamočíš, a už ať tě tu příště nevidím.“

Wayne cosi zabručel, ale do jablka se zakousl. Nechutnalo tak zle, jak vypadalo. Snědl ho celé a nabídl si ještě pár dalších.

Potom všechno velmi rychle skončilo. Hlouček mužů kolem

hromady ovoce se rozprchl a nechal Wayne samotného nad košem ohryzků. Vyměnili si pár vtipných poznámek a každý se odvolal na nějaký důležitý úkol, který má neodvratně před sebou.

Wayne si nacist do každé kapsy jablko, potom vstal a loudal se pomalu za mužem s plochou hlavou. Držel se stále za ním a tu a tam kýval na kolemjdoucí a ti mu odpovídali na pozdrav, jako by ho odjakživa znali. To bylo tím kloboukem. Stačí si nasadit něčí klobouk a vžít se do myšlení jeho původního majitele a hned je z vás někdo jiný. Kolem prošel muž oblečený jako dělník z doku. Sklesle se šoural a hvízdal si smutnou melodii. Wayne ji zachytil. Je to tvrdý život, dřít v docích. Dojíždět každý den čluny po kanálu, nebo si najít nocleh někde na nábřeží, kde je vyhlídka, že se probudíte s nožem v zádech pravděpodobněji, než že dostanete snídani.

Sám takhle zamlada žil. Mohl to demonstrovat na jizvách, které mu zůstaly. To tedy mohl. Ale jak šel čas, chtěl od života víc než rvačku na každém rohu a ženy, které si už druhý den nepamatují, jak se člověk jmenuje.

Placatka vešel do postranní ulice. I když tady jako postranní ulice vypadala každá. Placatka ale vlezl do postranní ulice té postranní ulice. Wayne se držel stranou a spálil cerrobend. Allomancie je parádní věc! Když spálil tento kov, vytvořil kolem sebe bublinu, v níž běžel čas rychleji. V bublině prošel za roh. Bublina se nepohybovala, ale on se v ní pohybovat mohl.

Jo! Táhle je! Placatka. Krčí se vedle hromady odpadků a kouká, jestli ho někdo nesleduje. Wayne udělal bublinu málem tak velkou, že mnoho nechybělo a zasáhla i Placatku.

Nedbalá práce, odbytá, vynadal si v duchu. Takovouhle chybu kdyby udělal v docích, tak by za to mohl někdo zaplatit životem. Vylovil z hromady odpadků uvnitř bubliny špinavou deku, potom se vrátil za roh a bublinu zrušil.

V bublině se pohyboval tak rychle, že Placatka mohl vnímat jenom jakési neostré šmouhy a nemohlo ho nic napadnout. Tím si byl jistý. Sní vlastní klobouk, jestli to tak není. Nebo tedy aspoň jeden z Waxových klobouků.

Wayne si našel schody a uvelebil se na nich. Stáhl si čepici

hluboko do očí, pohodlně se usadil a přikryl se. Prostě další opilec bez domova.

Placatka byl opatrný. Čekal v uličce celých pět minut a teprve potom se vyplížil ven, rozhlédl se na všechny strany a pospíchal do budovy přes ulici. Zaklepal, cosi řekl šeptem a potom ho pustili dovnitř.

Wayne zívá, protáhl se a odhodil přikrývku. Přešel přes ulici k budově, do které Placatka vstoupil, a prohlížel si okna za okenicemi. Staré okenice byly tak chatrné, že by stačilo pořádně kýchnout, aby upadly. U každého okna chvíli poslouchal a musel dávat pozor, aby si nevrazil třísky do obličeje.

Muži v chudinských čtvrtích měli zvláštní smysl pro morálku. Nikdy by nevydali svého člověka policii. Dokonce ani za odměnu. Jenže člověk taky potřebuje jíst. A Marks si jistě rád poslechne, jak mu jsou jeho kamarádi oddaní.

„... byli to určitě poldové, na to vemte jed,“ zaslechl Wayne oknem. „Tisícovka babek je hodně, Marksi. Sakra hodně. Já teda nechci říct, že bys chlapům neměl věřit, to ne, žádná krysa mezi nima není. To jenom, že trocha povzbuzení jim zvedne náladu a chuť se za tebe bít, víš.“

Prásknout přítele – nemožné.

Pumpnout ho – výraz zdravého podnikatelského ducha.

A pokud by se Marks zachoval jako nevděčník, potom možná vůbec není přítel. Wayne se zašklebil a v ruce si pohrával s boxerem. Udělal krok dozadu a potom se vrhl do budovy.

Narazil ramenem do okenice, proletěl oknem dovnitř, a jakmile dopadl na zem, vytvořil časovou bublinu, skulil se a vyskočil na nohy těsně před Marksem – který byl v bublině s ním. Měl na sobě stále ty červené kalhoty, ale masku už odložil. Právě si ovazoval rameno. Prudce zvedl hlavu a odhalil překvapenou tvář s huňatým obočím a velkými rty.

Zmarova sloto, není divu, že normálně nosí masku.

Wayne se mu ohnal po bradě a jednou ranou ho srazil k zemi. Potom se otočil, zvedl pěsti, ale celé osazenstvo místnosti, včetně Placatky, stálo nehnutě vně jeho časové bubliny. Měl štěstí.

Zazubil se a naložil si Markse na rameno. Stáhl boxer z prstů

a vsunul ho do kapsy. Vyndal z ní jablko. Energicky se do něho zakousl, zamával Placatkovi – který nepřítomně zíral před sebe – vyhodil Markse z okna a vyskočil za ním.

Jakmile překročil hranici časové bubliny, bublina zanikla.

„Co to sakra zas bylo?“ křičel v budově Placatka.

Wayne zvedl bezvládného Markse, znovu si ho naložil na rameno a s jablkem v ústech vyrazil po cestě.

„Ještě mě nechte promluvit s ostatními,“ žádala Marasi. „Třeba z nich něco dostanu.“

Cítila Waxiliánův pohled. Měl pocit, že se před ním snaží prosadit. Kdysi by to asi byla pravda. Ale teď měla plné oprávnění strážníka a řádné zaměstnání u policie. Byla to její *práce*. Waxilián sice s tímto jejím rozhodnutím nesouhlasil, ale to na věci nic neměnilo.

Společně došli ke skupince tří výrostků, kteří seděli na schodech chatrče. Chlapci se na ně dívali s nedůvěrou v očích. Byli špinaví, oblečení na nich viselo a měli je uvázané v pase a u kotníků, aby z nich nepadalo. Takhle oblečené mladíky tu bylo vidět běžně. Byli cítit čímsi, co kouřili v dýmkách.

Marasi k nim přistoupila blíž. „Hledáme jednoho muže.“

„Jestli potřebujete muže,“ ušklíbl se jeden z chlapců a přeměřil si ji pohledem od hlavy k patě, „tak tady jsem.“

„Ale no tak,“ broukla Marasi. „Kolik ty tak můžeš mít... devět?“

„Jo, devět palců na dýlku – hele, kluci, vona ví, jak je dlouhej!“ rozesmál se chlapec a sáhl si k rozkroku. „Vy jste mě šmírovala, slečno, že jo?“

A zase jsem rudá, uvědomila si Marasi. *To tedy není zrovna profesionální*. Naštěstí se v poslední době pohybovala ve Waynově blízkosti, takže byla zvyklá na barvitá přirovnání. Člověk se prostě občas začervená, to se stane. Tak dál. „Byl tu asi před hodinou a střílel. Byl zraněný, nechával za sebou krvavou stopu. A měl červené oblečení. Jsem si jistá, že víte, o kom mluvím.“

„Jo. Tydlitát,“ řekl jeden z chlapců a rozesmál se při narážce na postavu z dětských pohádek. „Toho znám.“

Jednej s nimi jako s nespoleupracujícími svědky, pomyslela si. *Jako u soudu. Přinut' je mluvit.* Potřebovala se naučit s lidmi, jako jsou tihle kluci, jednat ve skutečném životě, ne jenom ve sterilním prostředí poslucháren.

„Jo. Tydlitát,“ přisvědčila. „Tak kam šel? Kde se schovává?“

„Přeci pod příkrovem soumraku,“ odpověděl chlapec. „Copak vy ty pohádky neznáte?“

„Ano, ráda je poslouchám,“ kývla Marasi a vyndala z kapsy pár mincí. Položila si je na dlaň. Podplácení je ve své podstatě podvod, ale... no, teď ale *není* u soudu.

Chlapci se dívali na mince a v očích se jim mihl hladový výraz. Rychle ho skryli. Ukazovat peníze na tomto místě možná nebyl nejmoudřejší tah.

„Tak mi nějakou vyprávějte,“ požádala je Marasi. „Třeba tu o tom... Tydlitátovi... kam šel, a tak. O tom příkrovu soumraku. Kdepak asi je.“

„Třeba to víme,“ ozval se jeden z chlapců. „Ale víte, pohádky jsou drahej špás. Moc drahej.“

Zezadu se ozvalo cinknutí. Waxilián vyndal pár dalších mincí. Chlapci na ně vrhli dychtivý pohled, ale Wax jednu vyhodil do vzduchu a zatlačil na ni. Zmizela v nedohlednu.

Chlapci okamžitě zmlkli.

„Mluvte tady s paní,“ pronesl tiše, ale rázně. „Nebudeme ztrácet čas.“

V okamžiku, kdy se k němu Marasi otočila, chlapci zareagovali. Rozběhli se na všechny strany. S allomantem evidentně nechtěli mít nic společného.

„To jste mi teda pomoh,“ ucedila Marasi a založila si ruce na prsou. „Děkuju vám.“

„Oni by vám stejně lhali,“ ohradil se Waxilián a ohlédl se přes rameno. „A začínali jsme zbytečně vzbuzovat pozornost.“

„Já vím, že by mi lhali,“ odpověděla. „Chystala jsem se je při tom přistihnout. Zpochybnit soupeřovu lež je jedna z nejlepších metod výslechu.“

„No,“ poznamenal Waxilián, „k nejlepší metodě výslechu potřebujete šuplík a něčí prsty.“

„To tedy ne,“ odmítla Marasi. „Studie jasně dokazují, že

vynucené výpovědi obsahují obvykle špatné informace. Co to s váma dneska je, Waxi? Připadá mi, že se v poslední době jenom předvádíte jako burinský drsňák.“

„To není pravda.“

„Je to pravda,“ oponovala. „A já vám povím proč. V Buri-nách jste vystupoval jako muž zákona a strážce veřejného pořádku, džentlmen. Sám jste mi říkal, že jste tam chtěl vnést civilizaci. No, a tady jste mezi samou lepší společností. Tady se v té civilizaci přímo topíte. A tak naopak jednáte jako muž zákona z Burin – abyste tomu tady dodal trochu staromódní říz.“

„Asi jste o tom dost přemýšlela,“ řekl a odvrátil se od ní. Rozhlédl se po ulici.

Mrcha Zmar. On si myslí, že ho obdivuje. *Arogantní ješitný... blbec!* Napřímila se a se vztyčenou hlavou vyrazila pryč.

Neobdivuje ho. Ani trochu. Dal jí najevo, že mezi nimi nic nebude, a je zasnoubený s její sestrou. A hotovo. Proč nemůžou spolupracovat jako profesionální partneři?

Na schodech před budovou poblíž seděl rozvalený Wayne a pozoroval je. Přitom žvýkal jablko.

„Kde jste byl?“ zeptala se Marasi, když došla až k němu.

„Jabko?“ natahoval k ní Wayne ruku. „Není zas tak moc otlučený.“

„Ne, děkuju. My tu hledáme vraha, a ne jídlo.“

„Jo tak.“ Wayne kopl do čehosi vedle sebe ve stínu u schodů. „Tak to už jsem za vás zmáknul, co by pro vás jeden neudělal, že jo.“

„Vy jste... Wayne, tam někdo leží! A... krvácí!“

„Jo,“ přitakal Wayne. „Ale za to já nemůžu. Já jsem mu dal jen pěstí po hlavě.“

Marasi zvedla ruku před ústa. Byl to skutečně *on*. „Wayne, kde... jak...“

Wax ji jemně odstrčil. Nevšimla si, že došel až k nim. Klekl si a podíval se Marksovi na ránu. Potom vstal a pokýval hlavou směrem k Waynovi. Oba měli najednou ve tváři takový ten jejich výraz. Občas ho u nich vídala. Znamenal nejspíš něco mezi „dobrá práce“ a „ty šmejde, tohle jsem měl udělat já“.

„Pojďte, odvezeme ho na policii,“ vyzval je Wax a zvedl Marksovo bezvládné tělo.

„Jo, fajn,“ souhlasila Marasi. „Ale ani se nezeptáte, jak to dokázal? Kde ho našel?“

„Wayne na to má své metody,“ odpověděl Wax. „Do tohohle prostředí se hodí mnohem líp než ty moje.“

„Vy jste to věděl,“ ukázala na něj prstem. „Věděl jste, že s těma otázkama nikam nedojdeme!“

„Myslel jsem si to,“ pokrčil rameny. „Ale Wayne potřebuje pro svoje metody prostor –“

„– jelikož jsem tak úžasnej,“ napovéděl Wayne.

„– tak jsem se snažil zatím Markse najít sám –“

„– jelikož on není schopnej přijmout, že jsem na tohlencto prostě lepší, no –“

„– kdyby se to náhodou Waynovi nepodařilo.“

„Což se samozřejmě nikdy nestává.“ Wayne se na ni zazubil, zakousl se do jablka a seskákal po schodech dolů. „Jenom jednou. A pak ještě jednou. Ale to se nepočítá, protože jsem tolikrát dostal do palice, že už si to nepamatuju.“

Marasi nenápadně vzdychla a přidala se k nim. Ti dva spolu už prožili tolik, že se podvědomě pohybovali synchronizovaně jako dva tanečníci, kteří mají na kontě spoustu společných vystoupení. Potom je velmi těžké, když mezi ně vstoupí nováček, aby s nimi udržel krok.

„No,“ přitočila se Marasi k Waynovi, „tak aspoň mně byste mohl říct, jak jste to dokázal. Třeba bych se z těch vašich metod něco naučila.“

„Né,“ zavrtěl hlavou Wayne. „To nejsou metody pro vás. Na to jste moc hezká. Já jedním nehezky, bacha na to. Radši změníme téma.“

„Wayne, já se ve vás někdy nevyznám.“

„Jenom někdy?“ prohodil Wax.

„No já se jí nemůžu vydat ze všeho, co mám, kámo,“ šklebil se Wayne, palce zastrčené za šlemi. „Musím taky něco nechat pro ostatní. Abych byl spravedlivej. Bez rozdílu postavení, majetku, pohlaví a inteligence. Zatraceně, já jsem ale svatej, fakt.“